

ผลงานลำดับที่ ๑

เรื่อง การประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจ
ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
กระทรวงอุตสาหกรรม
ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

โดย

นางสาวเยาวลักษณ์ นิสสกา

เอกสารนี้เป็นส่วนหนึ่งของผลงานที่ใช้ประกอบคำขอประเมิน
เพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น

ตำแหน่ง นักวิเคราะห์นโยบายและแผนเชี่ยวชาญ
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

คำนำ

รายงานการประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติภารกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลการปฏิบัติงานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ตามเงื่อนไขการปฏิบัติราชการตามพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ มติคณะรัฐมนตรี และกรอบแนวทางการประเมินตามคู่มือการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติภารกิจของหน่วยงานภาครัฐที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติกำหนด ผลการประเมินจะช่วยให้ทราบคุณค่าของการปฏิบัติภารกิจของกรม ทั้งมิติประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและผลกระทบ ทั้งที่เกิดกับประชาชน เศรษฐกิจ สังคมสิ่งแวดล้อมและการเมือง เพื่อใช้ผลการประเมินในการปรับปรุงการปฏิบัติภารกิจ การขอตั้งงบประมาณและปรับปรุงการประเมินผลการปฏิบัติงานของกรม ให้ประสบความสำเร็จยิ่งขึ้น

การดำเนินการประเมินได้รับความอนุเคราะห์ ร่วมมือในการรวบรวมข้อมูลเพื่อการประเมิน ทั้งข้อมูลผลการปฏิบัติงานและผลการประเมินการปฏิบัติงานจากทุกสำนัก/กลุ่มที่เป็นหน่วยปฏิบัติอย่างยิ่ง ผู้ประเมินขอขอบคุณทุกหน่วยงานและผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติม ไว้ ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานการประเมินนี้จะบังเกิดประโยชน์ในการพัฒนาการปฏิบัติภารกิจและการพัฒนาการประเมินผลการปฏิบัติงานของกรมอย่างคุ้มค่าต่อไป

เยาวลักษณ์ นิสสา
กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
กันยายน ๒๕๕๙

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร

รายงานการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ ประเมินความคุ้มค่า และเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการปฏิบัติการกิจและการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจของกรม ดำเนินการประเมินในลักษณะการประเมินตนเอง (Self Assessment) ตามตัวชี้วัดความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจ ทั้งในมิติประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และผลกระทบ ตามคู่มือการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจของหน่วยงานภาครัฐ ที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติกำหนด และใช้เกณฑ์การประเมินความคุ้มค่าที่พัฒนาขึ้นใช้เป็นการเฉพาะ เก็บรวบรวมข้อมูลประกอบการประเมินจากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ คือข้อมูลจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลรายงานการปฏิบัติการกิจของสำนักและกลุ่มงานที่เป็นหน่วยปฏิบัติ ดังผลการวิเคราะห์ ผลการประเมินและข้อเสนอแนะทางการพัฒนา โดยสรุป ดังนี้

๑. ผลการวิเคราะห์ความคุ้มค่า

มิติประสิทธิภาพ ต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ ๒๓,๐๕๖.๑๗ บาท/ราย ลดลงจากปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ร้อยละ ๑๑.๙๖ ปริมาณผลผลิตที่ปฏิบัติได้จริง ๑๘,๕๖๔ ราย มากกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ตามแผน ๑๕,๒๐๐ ราย สูงกว่าเป้าหมายร้อยละ ๒๒.๑๔ ค่าใช้จ่ายจริง ๔๘๖,๘๗๔,๐๐๐ บาท ค่าใช้จ่ายตามแผน ๕๐๑,๒๖๒,๓๐๐ บาท สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผนร้อยละ ๙๗.๑๓ สูงกว่าปีงบประมาณ ๒๕๕๘ (ร้อยละ ๘๖.๕๔) ผู้รับบริการมีความพึงพอใจในกระบวนการปฏิบัติการกิจของกรมในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๓.๖๗

มิติประสิทธิผล สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง (Benefit – Cost Ratio) เท่ากับ ๑๖๔.๙๒ สูงกว่าปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๘ (๑๕๒.๒๓) คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักความสำเร็จของการบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมาย ๔.๐๘ ต่ำกว่าปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่มีคะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ๔.๕๑ ผู้รับบริการมีความพึงพอใจต่อผลการปฏิบัติการกิจของกรมในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๓.๘๖

ผลกระทบ ประชาชนในท้องถิ่นได้รับประโยชน์จากเงินจัดสรรค่าภาคหลวงแร่กลับคืนสู่ท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อม มีงานทำ มีรายได้ ได้บริโภคและภาคภูมิใจในผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพในฐานะเป็น คนไทยและการมีส่วนร่วมในการใช้ทรัพยากรของชาติ เกิดอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ในประเทศที่สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรได้คุ้มค่ามากขึ้นและการพัฒนาโลจิสติกส์อุตสาหกรรมสามารถลดต้นทุนการผลิตได้อย่างต่อเนื่อง สังคมและชุมชนโดยรอบเหมืองมีหลักประกันในความรับผิดชอบต่อสังคมและชุมชนของผู้ประกอบการ ได้รับผลประโยชน์จากโครงการพัฒนาชุมชนของผู้ประกอบการมากขึ้น สิ่งแวดล้อมโดยรอบเหมืองและชุมชนได้รับการดูแลเฝ้าระวังจากโครงการพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการมากขึ้นโดยลำดับ ส่วนนักการเมืองและพรรคการเมืองตระหนักและใช้มาตรการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า เป็นแนวนโยบายทางการเมืองของตน และเริ่มมีการใช้กลไกทางการเมืองเคลื่อนไหวนโยบายและมาตรการที่เกิดประโยชน์จริงต่อการพัฒนาประเทศ และการสร้างความมั่นคง ยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติของประเทศมากขึ้น

๒. ผลการประเมินความคุ้มค่า การปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ในภาพรวมมีความคุ้มค่าในระดับมาก โดยมีความคุ้มค่าในระดับมากในมิติประสิทธิภาพ มีความคุ้มค่าในระดับมากที่สุด ในมิติประสิทธิผล และมีความคุ้มค่าระดับปานกลางในมิติผลกระทบ ตัวชี้วัดที่มีคะแนนความคุ้มค่าสูงที่สุดได้แก่ดัชนีประสิทธิผลของค่าใช้จ่าย Benefit – Cost Ratio (สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อ

ค่าใช้จ่ายจริง) มีความคุ้มค่าในระดับมากที่สุด ส่วนดัชนีที่มีคะแนนความคุ้มค่าต่ำที่สุด เป็นดัชนีผลกระทบ มีความคุ้มค่าระดับปานกลาง

๓. การพัฒนาการปฏิบัติภารกิจ ควรจัดให้มีการทบทวนภารกิจ ทบทวนบทบาท การควบคุม การส่งเสริม และการดูแลและใช้ทรัพยากรของชาติของกรมในฐานะเป็นผู้แทนของคนไทยทั่วประเทศ ทบทวนการจัดโครงสร้างการบริหารงานของกรมให้มีความเบ็ดเสร็จในแต่ละภารกิจแต่ละส่วนงานที่รับผิดชอบ จัดกลุ่มภารกิจ เกลี่ยอัตรากำลัง มอบหมายภารกิจและตัวชี้วัดถึงระดับบุคคล กรมควรเน้นการปฏิบัติภารกิจที่เป็นผลตรงต่อผลผลิตและความคุ้มค่าของการปฏิบัติ เน้นภารกิจด้านวิชาการในการส่งเสริมประสิทธิภาพและมาตรฐานการผลิตของผู้ประกอบการ เน้นงานโลจิสติกส์อุตสาหกรรม งานการสร้างความเป็นธรรมของการจัดเก็บค่าภาคหลวงและภาษี งานส่งเสริมการมีส่วนร่วมและความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม จัดกลุ่มงานอำนวยการ และให้ความสำคัญของการพัฒนานโยบาย แผน และมาตรการที่เกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่าต่อการพัฒนาประเทศและเป็นที่ยอมรับของสาธารณะ ส่วนการพัฒนาการประเมินความคุ้มค่า ควรพัฒนาตัวชี้วัดให้มีความครอบคลุม มีความตรงและความเชื่อมั่นในการวัด เพิ่มตัวชี้วัดความเชื่อมั่นและความไว้วางใจของประชาชนที่มีต่อผู้ประกอบการและการปฏิบัติหน้าที่ของกรม และรายงานการประเมินความคุ้มค่าให้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานการปฏิบัติงานของกรมสู่สาธารณชนอย่างต่อเนื่อง

สารบัญ

หน้า

คำนำ.....	ก
บทสรุปสำหรับผู้บริหาร.....	ข-ค
ส่วนที่ ๑ บทนำ.....	ด
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญ.....	ด
๑.๒ วัตถุประสงค์ของการประเมิน.....	ก
๑.๓ ขอบเขตการประเมิน.....	ก
๑.๔ นิยามศัพท์เฉพาะ.....	ก
๑.๕ กรอบแนวคิดการประเมิน.....	๔
๑.๖ วิธีการประเมิน.....	๖
ส่วนที่ ๒ การปฏิบัติการกิจกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่.....	๙
๒.๑ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่.....	๙
๒.๒ ข้อมูลการปฏิบัติการกิจกรรม ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙.....	๑๔
ส่วนที่ ๓ ผลการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการ.....	๑๘
๓.๑ ผลการปฏิบัติการสำคัญ.....	๑๘
๓.๒ ผลการวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการปฏิบัติการ.....	๑๙
๓.๓ ผลการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการ.....	๒๖
๓.๔ แนวทางการปรับปรุงการปฏิบัติการและการประเมินความคุ้มค่า.....	๒๗
ส่วนที่ ๔ สรุปผลการประเมิน อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	๓๑
๔.๑ สรุปผลการประเมิน.....	๓๑
๔.๒ อภิปรายผล.....	๓๔
๔.๓ ข้อเสนอแนะ.....	๓๕
ภาคผนวก.....	๓๗
ภาคผนวก ก เกณฑ์การประเมิน เครื่องมือการประเมิน.....	๓๘
ภาคผนวก ข แนวคิดการประเมินความคุ้มค่า.....	๔๕
ภาคผนวก ค รายชื่อผู้ให้ข้อมูลเพิ่มเติมประกอบการประเมิน.....	๕๖
บรรณานุกรม.....	๖๐

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
ตาราง ๑	สรุปภารกิจ มิติ ตัวชี้วัดและวิธีการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	๖
ตาราง ๒	ภารกิจและเป้าประสงค์การปฏิบัติภารกิจกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	๑๒
ตาราง ๓	งบประมาณจำแนกตามประเภทรายจ่ายกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	๑๕
ตาราง ๔	สถานประกอบการที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	๑๕
ตาราง ๕	ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๖
ตาราง ๖	เป้าหมายผลผลิตการปฏิบัติภารกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๘
ตาราง ๗	ค่าใช้จ่ายในการควบคุมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและโลหิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙	๑๙
ตาราง ๘	ปริมาณผลผลิตที่ปฏิบัติได้จริงเปรียบเทียบกับแผนปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐
ตาราง ๙	เปรียบเทียบมูลค่าการผลิต การใช้ในประเทศ การส่งออกและค่าภาคหลวงแร่ และมูลค่าผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ	๒๓
ตาราง ๑๐	น้ำหนัก คะแนนที่ได้และระดับผลการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๗
ตาราง ๑๑	จุดอ่อน อุปสรรคและแนวทางการปรับปรุงการปฏิบัติภารกิจกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	๒๘

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
ภาพประกอบ ๑	แผนภูมิโครงสร้างการบริหารกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่	๑๑
ภาพประกอบ ๒	ต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙	๒๐
ภาพประกอบ ๓	เปรียบเทียบสัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงกับค่าใช้จ่ายตามแผน	๒๑
ภาพประกอบ ๔	ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง	๒๒
ภาพประกอบ ๕	ระดับความสำเร็จการบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมาย	๒๓

ส่วนที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญ

ความพยายามในการพัฒนาระบบบริหารจัดการภาครัฐ ปรากฏให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมตามนัยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๓/๑ กำหนดให้ “การบริหารราชการต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจภาครัฐ ความมีประสิทธิภาพ ความคุ้มค่าในเชิงภารกิจแห่งรัฐ การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน การลดภารกิจและการยุบเลิกหน่วยงานที่ไม่จำเป็น กระจายอำนาจภารกิจและทรัพยากรให้แก่ท้องถิ่น การกระจายอำนาจตัดสินใจ การอำนวยความสะดวกและการตอบสนองความต้องการของประชาชน ทั้งนี้ โดยมีผู้รับผิดชอบต่อผลของงาน และในวรรค ๒ กำหนดให้ “การปฏิบัติงานของส่วนราชการ ต้องใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้คำนึงถึงความรับผิดชอบต่อผู้ปฏิบัติงาน การมีส่วนร่วมของประชาชน การเปิดเผยข้อมูล การติดตามตรวจสอบและการประเมินผลการปฏิบัติงาน”

พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ ในมาตรา ๒๒ กำหนดให้มีการประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติภารกิจของรัฐ ไว้ดังนี้

“ให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสำนักงานประมาณ ร่วมกันจัดให้มีการประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติภารกิจของรัฐที่ส่วนราชการดำเนินการอยู่ เพื่อรายงานคณะรัฐมนตรี สำหรับเป็นแนวทางในการพิจารณาว่าภารกิจใดสมควรจะได้ดำเนินการต่อไป หรือยุบเลิก และเพื่อประโยชน์ในการจัดตั้งงบประมาณของส่วนราชการในปีต่อไป ทั้งนี้ ตามระยะเวลาที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ในการประเมินความคุ้มค่าตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงประเภทและสภาพของแต่ละภารกิจ ความเป็นไปได้ของภารกิจหรือโครงการที่ดำเนินการ ประโยชน์ที่รัฐและประชาชนจะพึงได้และรายจ่ายที่ต้องเสียไปก่อนและหลังที่ส่วนราชการดำเนินการด้วย

ความคุ้มค่าตามมาตรานี้ หมายความว่าความถึงประโยชน์หรือผลเสียทางสังคม และประโยชน์หรือผลเสียอื่นซึ่งไม่อาจคำนวณเป็นตัวเงินได้ด้วย”

การประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติภารกิจของรัฐ จึงเป็นกลไกสำคัญยิ่งในการพัฒนาระบบราชการไทย ทั้งเพื่อการพิจารณาความสำเร็จตามภารกิจ การดำเนินการหรือยุบเลิกภารกิจ และจัดตั้งงบประมาณของส่วนราชการ คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ เรื่องเงื่อนไขการปฏิบัติตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ กำหนดแนวทางการปฏิบัติสำหรับมาตรา ๒๒ ให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) และสำนักงานประมาณ ร่วมกันศึกษาจัดทำแนวทางการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของรัฐ สศช. ได้เสนอแนวทางทางการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของภาครัฐ ต่อคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๘ มีมติเห็นชอบแนวทางการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของรัฐตามที่ สศช. เสนอ และมอบหมายให้ สศช. ประเมินตนเองเป็นตัวอย่าง ซึ่ง สศช. ได้ทดลองประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติภารกิจของ สศช. ในปีงบประมาณ ๒๕๔๙ และนำเสนอรายงานดังกล่าวต่อคณะกรรมการตรวจสอบและประเมินผลภาครัฐ (ค.ต.ป.) ซึ่งมีรองนายกรัฐมนตรี (นายโฆสิต ปั้นเปี่ยมรัษฎ์) เป็นประธาน เมื่อวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๐ คณะกรรมการฯ มีมติเห็นชอบรายงานการประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติภารกิจของ สศช. ปีงบประมาณ ๒๕๔๙ ตามที่ สศช.

เสนอ และเห็นควรให้ขยายผลในหน่วยงานนำร่อง ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ เพื่อให้สามารถใช้เป็นตัวอย่าง ในการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของรัฐอื่นๆ ได้อย่างเหมาะสม

ในปี ๒๕๕๐ สศช. จึงได้ดำเนินการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของรัฐในหน่วยงานนำร่อง ระดับกระทรวง ซึ่งเป็นตัวแทนของ ๓ กลุ่มกระทรวงหลัก (การแบ่งของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ) ได้แก่ (๑) กระทรวงมหาดไทย เป็นตัวแทนของกลุ่มกระทรวงด้านบริหารความมั่นคง และการต่างประเทศ (๒) กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นตัวแทนกลุ่มกระทรวงด้านเศรษฐกิจ และ (๓) กระทรวงสาธารณสุขเป็นตัวแทนของกลุ่มกระทรวงด้านสังคม บทเรียนจากการสร้างความรู้ความเข้าใจและการประเมินความคุ้มค่าของกระทรวงนำร่องทั้ง ๓ กระทรวง สามารถนำไปใช้ขยายผลให้ครอบคลุมทุกกระทรวงได้ และในช่วงปี ๒๕๕๒-๒๕๕๓ สศช. ได้จัดทำคู่มือและอบรมเชิงปฏิบัติการให้แก่ผู้แทนทุกกรมในสังกัดกระทรวง ๒๐ กระทรวง และเสนอคณะรัฐมนตรีให้สำนักงบประมาณพิจารณาให้หน่วยงานต่าง ๆ มีการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของแต่ละหน่วยงาน และให้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการประสานจัดทำตัวชี้วัดการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของภาครัฐของสำนักงบประมาณเป็นตัวชี้วัดในคำรับรองการปฏิบัติราชการ

มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง การประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของภาครัฐ มอบหมายให้ คณะกรรมการตรวจสอบและประเมินผลราชการรับไปพิจารณาในรายละเอียด ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดทำตัวชี้วัดการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของภาครัฐ และใช้เป็นตัวชี้วัดในคำรับรองการปฏิบัติราชการของแต่ละหน่วยงาน โดยให้ยกเลิกตัวชี้วัดเดิมที่ไม่จำเป็น และให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน แล้วแจ้งผลให้สำนักงบประมาณทราบเพื่อดำเนินการให้หน่วยงานต่าง ๆ ถือนโยบายและใช้เป็นตัวชี้วัดประกอบการพิจารณาจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕ ต่อไป

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ มีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐาน อุตสาหกรรมเหมืองแร่ และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ทำหน้าที่กำกับดูแลและส่งเสริม และสนับสนุนการประกอบกิจการเหมืองแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย กำหนดวิสัยทัศน์ตามยุทธศาสตร์ ปี ๒๕๕๘-๒๕๖๐ ที่จะ “เป็นองค์กรหลักในการบริหารจัดการ และพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อย่างมีดุลยภาพรวมทั้งเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมในภูมิภาคอาเซียน “ กรมได้มีบทบาทในการพัฒนาระบบราชการ โดยได้ดำเนินการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของรัฐในฐานะหน่วยงานนำร่อง ระดับกระทรวง และเป็นตัวแทนของ ๓ กลุ่มกระทรวงหลัก ในกลุ่มกระทรวงด้านเศรษฐกิจในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และบทเรียนจากกระบวนการสร้างความรู้ความเข้าใจและการประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติภารกิจของกรมได้นำมาใช้ในการพัฒนาการประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติภารกิจของกรมอย่างต่อเนื่อง

ปีงบประมาณ ๒๕๕๙ เป็นปีที่ ๒ ของการดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการเหมืองแร่ ปี ๒๕๕๘-๒๕๖๐ ซึ่งเป็นแผนที่ดำเนินการตามภารกิจ และโครงสร้างการบริหารใหม่ รวมงานระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของภารกิจของกรม เป็นแผนที่ปรับปรุงจากบทเรียนการดำเนินการที่ผ่านมา และเป็นแผนที่เปิดโอกาสให้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากภายนอก ได้เสนอข้อคิดเห็น ตามหลักการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง ปีงบประมาณ ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการ

เหมืองแร่ จึงกำหนดให้มีการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจกรรม เพื่อใช้ผลการประเมินประกอบการขอตั้งงบประมาณ ตรวจสอบความสำเร็จ และกำกับการปฏิบัติราชการและใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาการปฏิบัติการกิจกรรม ให้บังเกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาประเทศต่อไป

๑.๒ วัตถุประสงค์ของการประเมิน

เพื่อประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ โดยมีวัตถุประสงค์ระดับปฏิบัติการ ดังนี้

๑. เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจกรรมในมิติประสิทธิภาพ มิติประสิทธิผลและผลกระทบจากการปฏิบัติการกิจกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
๒. เพื่อประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ว่ามีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และได้ก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อประชาชนและภาครัฐมากหรือน้อยกว่าค่าใช้จ่ายและผลเสียที่เกิดขึ้นเพียงใด
๓. เพื่อเสนอแนะแนวทางการปรับปรุงการปฏิบัติการ (Self-improvement) และปรับปรุงการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพิ่มขึ้น
๔. เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาจัดตั้งงบประมาณของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในปีต่อไป

๑.๓ ขอบเขตการประเมิน

หน่วยของการประเมิน ประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นการประเมินในระดับกรม

ภารกิจที่ต้องประเมิน ประเมินภารกิจหลักและผลผลิตหลักตามแผนยุทธศาสตร์ของกรม และกรอบที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ และสำนักงบประมาณกำหนด ประกอบด้วยภารกิจหลักและภารกิจรอง ทั้งการให้บริการสาธารณะ และการบริการด้านการพัฒนาและความมั่นคง โดยประเมินผลผลิตหลักที่ได้จากการปฏิบัติการหลักของกรม ทั้งที่เป็นงานหรือโครงการ ทั้งในรูปแบบของการให้บริการโดยตรง และวัตถุประสงค์ของหรือการสิ่งก่อสร้างเพื่อนำไปใช้ในการให้บริการแก่ประชาชน ตามที่กำหนดไว้ในเอกสารประกอบ พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปี หรือ พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม

มิติการประเมิน ประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ใน ๓ มิติ คือ ประเมินประสิทธิผล ประสิทธิภาพ และผลกระทบของการปฏิบัติการ

วิธีการประเมิน ประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการ ลักษณะการประเมินตนเอง โดยการกำหนดตัวชี้วัด การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และการประเมิน และสรุปรายงานการประเมิน

เวลาการประเมิน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

๑.๔ นิยามศัพท์เฉพาะ

การประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการของรัฐ หมายถึง การวิเคราะห์และประเมินการดำเนินการกิจกรรมของกรมว่ามีความคุ้มค่า คือ มีประสิทธิผล ประสิทธิภาพ ผลกระทบทั้งทางบวกที่เป็นประโยชน์ และผลกระทบในทางลบที่เป็นผลเสีย ที่เกิดขึ้นแก่ประชาชน และสังคมมากน้อยเพียงใด ทั้งที่สามารถคำนวณเป็นตัวเงินได้และไม่สามารถคำนวณเป็นตัวเงินได้

ประเมินความคุ้มค่า หมายถึง การตัดสินผลการดำเนินการกิจกรรม ว่ามีความคุ้มค่า คือ มีประสิทธิผล ประสิทธิภาพ ผลกระทบทั้งทางบวกที่เป็นประโยชน์ และผลกระทบในทางลบที่เป็นผลเสีย ที่เกิดขึ้นแก่ประชาชนและสังคม มากน้อยเพียงใด

ภารกิจของภาครัฐ หมายถึง ภารกิจที่เป็นอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการของกรม และภารกิจที่กรมจะดำเนินการใน ๓ ปีข้างหน้า โดยมีเป้าประสงค์ และยุทธศาสตร์ ของหน่วยงานเป็นกรอบในการประเมิน

กรม หมายถึง กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

ประสิทธิภาพ หมายถึง การประเมินความเหมาะสมสอดคล้องของการใช้ทรัพยากรและกระบวนการทำงาน เพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตตามวัตถุประสงค์ โดยพิจารณาจากผลผลิตเทียบกับต้นทุนทั้งหมด การจัดหาทรัพยากรที่ได้มาตรฐาน มีค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม รวมทั้งมีกระบวนการทำงานที่ประหยัดทรัพยากรประกอบด้วย ตัวชี้วัด ๒ ด้าน ได้แก่ ประสิทธิภาพการผลิต และการประหยัด

ประสิทธิผล หมายถึง การบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการปฏิบัติการกิจ โดยการเปรียบเทียบผลที่ได้รับจากการปฏิบัติการกิจว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และผลที่คาดว่าจะได้รับที่กำหนดไว้ก่อนดำเนินการหรือไม่ โดยพิจารณาจากตัวชี้วัด ๒ ด้าน ได้แก่ การบรรลุวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติการกิจ ความพึงพอใจ ต่อผลประโยชน์ที่ได้รับจากผลผลิตหรือบริการ

ผลกระทบ หมายถึง ผลอันสืบเนื่องจากการปฏิบัติการกิจ ทั้งที่คาดหวังหรือตั้งใจ และไม่ได้คาดหวัง ทั้งที่เกิดขึ้นระหว่างและภายหลังการปฏิบัติการกิจ ที่อาจกระทบต่อการพัฒนาในมิติอื่น หรือการปฏิบัติการกิจของหน่วยงานอื่น หรือประชาชนทั้งที่เป็นกลุ่มเป้าหมายและกลุ่มอื่น ทั้งในและนอกพื้นที่ การวิเคราะห์ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานตามภารกิจภาครัฐ ครอบคลุมถึงผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งผลกระทบด้านบวกและด้านลบ ในมิติที่สามารถประเมินในรูปตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงิน

ผลประโยชน์ หมายถึง ผลลัพธ์และผลกระทบทางบวกที่พึงประสงค์ ที่สอดคล้องกับ ทรัพยากรที่ใช้ ทั้งที่สามารถคำนวณเป็นเงินได้และไม่สามารถคำนวณเป็นเงินได้

ผลเสีย หมายถึง ผลลัพธ์และผลกระทบทางลบที่เป็นผลเสีย และไม่สอดคล้องกับ ทรัพยากรที่ใช้ ทั้งที่สามารถคำนวณเป็นเงินได้และไม่สามารถคำนวณเป็นเงินได้

๑.๕ กรอบแนวคิดการประเมิน

การประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ครั้งนี้ เป็นการประเมินตามนัยมาตรา ๒๒ แห่งพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นการประเมินในระดับผลกระทบและผลลัพธ์ ซึ่งเชื่อมโยงต่อยอดจากการประเมินการปฏิบัติราชการ การประเมินความคุ้มค่า ดำเนินการทั้งก่อนและหลังการปฏิบัติการกิจของกรม โดยการประเมินก่อนปฏิบัติการกิจเน้นการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ รวมถึงผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขณะที่การประเมินภายหลังปฏิบัติการกิจว่า ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นตรงตามที่วิเคราะห์ไว้หรือไม่ รวมทั้งมีผลกระทบอื่นใดที่ไม่ได้ตั้งใจเกิดขึ้นบ้าง ทั้งในเชิงบวกและลบ ปรับใช้วิธีการประเมินผลการปฏิบัติงาน แบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ตามตัวชี้วัดและเกณฑ์ที่กำหนด ลักษณะการประเมินตนเอง โดยประเมินผลผลิตหลัก ที่ได้จากการปฏิบัติการกิจหลักของกรม ทั้งที่เป็นงานหรือโครงการ ตามที่กำหนดไว้ในเอกสารประกอบ พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปี ให้ความสำคัญกับประเด็นการทำงานใน ๓ มิติ ได้แก่ มิติประสิทธิผล ควบคู่ไปกับมิติประสิทธิภาพ และมิติผลกระทบ โดย

“การประเมินประสิทธิผลการปฏิบัติงาน” เป็นการประเมินการบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการปฏิบัติงาน ว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และผลที่คาดว่าจะได้รับที่กำหนดไว้ก่อนดำเนินการหรือไม่ โดยพิจารณาจากตัวชี้วัด ๒ ด้าน ได้แก่ การบรรลุวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติงาน ความพึงพอใจ ต่อผลประโยชน์ที่ได้รับจากผลผลิตหรือบริการ โดยการบรรลุวัตถุประสงค์ เป็นการเปรียบเทียบผลผลิตที่ได้จากการปฏิบัติ ทั้งสิ่งของหรือบริการ กับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ ในกรอบระยะเวลาที่ได้กำหนดไว้ เพื่อให้ทราบว่า การทำงานสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้เพียงใดและมีประสิทธิผลของค่าใช้จ่าย (Cost – Effectiveness) เพียงใด และความพึงพอใจเป็นการประเมินความพึงพอใจของผู้รับบริการ และผู้ใช้ประโยชน์ จากผลผลิตและบริการนั้นๆทั้งประชาชน หรือหน่วยงานอื่น ที่ได้รับผลประโยชน์โดยตรง เป็นการวัดผลลัพธ์ (Outcome) ในระดับประสิทธิผล

“การประเมินประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน” เป็นการประเมินความเหมาะสมสอดคล้องของการใช้ทรัพยากรและกระบวนการทำงาน เพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตตามวัตถุประสงค์ โดยพิจารณาจากผลผลิตเทียบกับต้นทุนทั้งหมด การจัดหาทรัพยากรที่ได้มาตรฐาน มีค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม รวมทั้งมีกระบวนการทำงานที่ประหยัดทรัพยากร ประกอบด้วยตัวชี้วัด ๒ ด้าน ได้แก่ ด้านประสิทธิภาพการผลิตและด้านการประหยัด โดยประสิทธิภาพการผลิต เป็นความสอดคล้องของการใช้ทรัพยากรที่เป็นปัจจัย (Input) กระบวนการดำเนินงาน (Process) และผลผลิต (Output) เพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตตามวัตถุประสงค์ ของภารกิจ ทั้งประสิทธิภาพการดำเนินงานโดยรวม ประกอบด้วยประเด็นเกี่ยวกับ ผลผลิต การปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินงาน ระบบการจัดการและปฏิบัติงาน สิ่งแวดล้อมในการทำงาน ผลภาพของการใช้ปัจจัย ผลผลิตสูงกว่าแผนที่กำหนด การรายงานและการปรับปรุงการดำเนินงาน ส่วน “การประหยัด” เป็นการได้รับทรัพยากรในปริมาณ และคุณภาพที่เหมาะสมด้วยต้นทุนที่ต่ำสุด ประเมินการลดค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติงาน และค่าใช้จ่ายในการจัดทำปัจจัยผลผลิต

“การประเมินผลกระทบ” เป็นการประเมินผลอันสืบเนื่องจากการปฏิบัติงาน ทั้งที่คาดหวัง และไม่ได้คาดหวัง ทั้งที่เกิดขึ้นระหว่าง และภายหลังการปฏิบัติงาน ที่อาจกระทบต่อการพัฒนาในมิติอื่น หรือการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่น หรือประชาชนทั้งที่เป็นกลุ่มเป้าหมายและกลุ่มอื่น ทั้งในและนอกพื้นที่ครอบคลุมถึงผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบ ในมิติที่สามารถประเมินในรูปตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงิน ทั้ง ผลกระทบต่อประชาชน ผลกระทบต่อสังคม ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ และผลกระทบด้านอื่นๆ เช่น ด้านการเมือง และความมั่นคงของประเทศ กำหนดกรอบแนวคิดการประเมิน ตามตาราง ๑

ตาราง ๑ สรุปภารกิจ มิติ ตัวชี้วัดและวิธีการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจกรรม
อุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

ภารกิจเป้าหมาย การประเมิน	มิติ/ประเด็น การประเมิน	ตัวชี้วัด	วิธีการประเมิน
๑) ภารกิจบริการ ด้านการพัฒนา และความมั่นคง ๒) ภารกิจบริการ สาธารณะ (งาน/โครงการ รองรับทั้ง ๒ ภารกิจ)	๑) ประสิทธิภาพ (๑) ประสิทธิภาพ การปฏิบัติการ (๒) การประหยัด	๑) ต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต ๒) สัดส่วนจำนวนผลผลิตต่อปัจจัย นำเข้า ๓) สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริง เปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายตามแผน ๔) ความพึงพอใจของผู้รับบริการ ต่อกระบวนการ	๑) กำหนดผลผลิตของ ภารกิจ ๒) ทบทวนและกำหนด ตัวชี้วัดและเกณฑ์การ ประเมิน ๓) กำหนดผลประโยชน์ และค่าใช้จ่าย ๔) ดำเนินการประเมิน ๕) สรุปผลการประเมิน ๖) รายงานการประเมิน
	๒) ประสิทธิภาพ (๑) การบรรลุ วัตถุประสงค์/ เป้าหมาย (๒) ความพึงพอใจ	๑) ระดับความสำเร็จของการบรรลุ วัตถุประสงค์/เป้าหมาย ๒) ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยของ ผู้รับบริการ ๓) ประสิทธิภาพของค่าใช้จ่าย (Benefit – Cost Ratio)	
	๓) ผลกระทบ (๑) ต่อสังคม (๒) ต่อเศรษฐกิจ (๓) ต่อ สิ่งแวดล้อม (๔) ต่อการเมือง	๑) คุณภาพชีวิต (การดำเนินชีวิต สุขภาพ รายได้) สูงขึ้น ๒) รายได้ประชาชาติ/มูลค่าส่งออก เพิ่มขึ้น ๓) โครงสร้างสังคม วัฒนธรรม ชุมชนเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น/เลว ลง ๔) มลภาวะดีขึ้น/เลวลง ๕) เสถียรภาพทางการเมือง	
ร้อยละคะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักความคุ้มค่า/ระดับความคุ้มค่า/ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง การปฏิบัติการและการประเมินความคุ้มค่า			

๑.๖ วิธีการประเมิน

การประเมินความคุ้มค่าตามหลัก Value for Money- VFM) ที่เน้น “ประสิทธิภาพ” “ประสิทธิผล”
และ “ผลกระทบ” ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ตามหลักการบริหารงบประมาณ กำหนดวิธีดำเนินการ
ประเมิน ดังนี้

ขั้นตอนการประเมิน ดำเนินการประเมินใน ๔ ขั้นตอน

๑. ขึ้นทบทวนผลผลิตของกรม ดำเนินการทบทวนผลผลิตของหน่วยงานจากผลผลิตที่กำหนดในเอกสารงบประมาณรายจ่ายประจำปี เป็นภารกิจหลักของกรมและเป็นเป้าหมายหรือประสิทธิผลการให้บริการที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ทั้งผลผลิตที่ตอบสนองผลลัพธ์ที่เป็นภารกิจหลักโดยตรง กิจกรรมหรือโครงการที่สามารถปันส่วนค่าใช้จ่ายได้ รวมทั้งผลผลิตที่ไม่เข้าข่ายการประเมินความคุ้มค่าที่เกี่ยวข้อง

๒. ขึ้นทบทวนและกำหนดตัวชี้วัดการประเมิน โดยทบทวนตัวชี้วัดตามโครงสร้างยุทธศาสตร์ กำหนดประเด็นตัวชี้วัด กำหนดตัวชี้วัดตามสูตรและหลักการของสำนักงานงบประมาณ ตรวจสอบคุณสมบัติของตัวชี้วัด และกำหนดเกณฑ์การประเมินตามตัวชี้วัดตามลำดับ

๓. ขึ้นดำเนินการประเมิน จำแนกผลผลิต ทบทวนความสมบูรณ์ของข้อมูล กำหนดผลตอบแทนและค่าใช้จ่าย วิเคราะห์ผลและประเมินความคุ้มค่า

๔. ขึ้นสรุปและรายงานการประเมินความคุ้มค่า ดำเนินการรายงานแยกเป็น ๔ ส่วน ส่วนที่ ๑ บทนำ ส่วนที่ ๒ ข้อมูลการปฏิบัติงาน ส่วนที่ ๓ ผลการประเมินความคุ้มค่า ส่วนที่ ๔ สรุปผลการประเมินและข้อเสนอแนะ

ผู้ประเมิน คณะกรรมการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

เครื่องมือการประเมิน เครื่องมือการประเมินเป็นแบบรวบรวมข้อมูล แบบวิเคราะห์และแบบประเมินที่ปรับจากแบบตามคู่มือการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานของรัฐ ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ประกอบด้วย

๑. แบบกำหนดผลผลิตเพื่อการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๒. แบบทบทวนตัวชี้วัดและระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลเพื่อการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๓. แบบวิเคราะห์ประสิทธิผลต่อค่าใช้จ่าย (Cost-effectiveness)

๔. แบบปฏิบัติการวางระบบการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานภาครัฐ

๕. แบบสรุปผลการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติงานของหน่วยงานภาครัฐ

การเก็บรวบรวมข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ จากเอกสาร

๑. แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๒. แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๓. เอกสารงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ กระทรวงอุตสาหกรรม

๔. เอกสารงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ กระทรวงอุตสาหกรรม

๕. แผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๖๒

๖. รายงานประจำปี ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๗. รายงานการสำรวจความต้องการ ความพึงพอใจ ความไม่พึงพอใจของผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

๘. รายงานผลการปฏิบัติราชการรอบ ๑๒ เดือน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘

๙. รายงานผลการปฏิบัติราชการรอบ ๑๒ เดือน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

๑๐. เอกสารวิเคราะห์ค่าใช้จ่ายต่อหน่วย กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๑๑. แผนยุทธศาสตร์กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๙-๒๕๖๔
๑๒. ศูนย์บริการข้อมูลกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
<http://www.dpim.go.th/datacenter>

ส่วนที่ ๒

การปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๒.๑ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๑. ความเป็นมา

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ (กพร.) (Department of Primary Industries and Mines - DPIM) เป็นส่วนราชการระดับกรม สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม แต่เดิมเป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงเกษตรธิการ ก่อตั้งขึ้นในสมัยรัชกาลที่ ๕ ในชื่อว่า "กรมราชโลหกิจและภูมิวิทยา" เมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๔๓๔ ทำหน้าที่ดูแลการทำเหมืองแร่ การออกใบอนุญาตเกี่ยวกับการตรวจหาแร่และทำเหมือง ตลอดจนสำรวจอาณาจักร ภายหลังได้มีการเปลี่ยนแปลงชื่อกรมอีกหลายครั้ง จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ จึงได้มีการจัดตั้งกระทรวงอุตสาหกรรม และโอนกิจการของกรมราชโลหกิจและภูมิวิทยา เข้ามา สังกัดในชื่อว่า "กรมโลหกิจ" ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ ได้โอนมาสังกัดกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ในชื่อ "กรมทรัพยากรธรณี" และโอนมาสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรมอีกครั้งในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ จนถึงการปฏิรูประบบราชการ พ.ศ. ๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้แยกตัวออกมาตั้งเป็น "กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่" สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งคนทั่วไปจะเรียกชื่อ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่สั้นๆ ว่า "กรมเหมืองแร่"

๒. อำนาจหน้าที่

พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เป็นกรม กรมหนึ่งในกระทรวงอุตสาหกรรม และกฎกระทรวง แบ่งส่วนราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๕๕๖ (ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๐/ตอนที่ ๕๔ ก/หน้า ๒๕/๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๖) ที่เป็นฉบับหลังสุด กำหนดให้กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เป็นกรมมีภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนา อุตสาหกรรมพื้นฐาน อุตสาหกรรมเหมืองแร่และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม โดยการกำกับดูแล ส่งเสริม และสนับสนุนการประกอบกิจการเหมืองแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตและการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรม รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัย โดยมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

๑) ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยแร่ในส่วนที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรม กฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราค่าภาคหลวงแร่ กฎหมายว่าด้วยการควบคุมแร่ดิบุก และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

๒) เสนอความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาในการกำหนดนโยบายการบริหารและ การจัดการอุตสาหกรรมแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับ ความต้องการของภาคอุตสาหกรรม

๓) ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับนโยบายและแผนของประเทศ

๔) ศึกษา วิเคราะห์และวิจัย เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ โลหกรรม อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรม รวมทั้งสนับสนุนและให้บริการทางวิชาการ

๕) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกรม หรือตามที่ รัฐมนตรีหรือ คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

๓. โครงสร้างการบริหาร

จัดแบ่งส่วนราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เป็น ๑๐ สำนัก ๑ กอง ๑ กลุ่ม ๑ ศูนย์ ตามโครงสร้างและรายชื่อส่วนงาน ดังนี้

- ๑) สำนักบริหารกลาง
- ๒) กองบริหารยุทธศาสตร์
- ๓) ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- ๔) สำนักนักกฎหมาย
- ๕) – ๗) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๑ – ๓
- ๘) สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม
- ๙) สำนักโลจิสติกส์
- ๑๐) สำนักวิศวกรรมและพื้นฟูพื้นที่
- ๑๑) สำนักเหมืองแร่และสัมปทาน
- ๑๒) สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน
- ๑๓) กลุ่มตรวจสอบภายใน

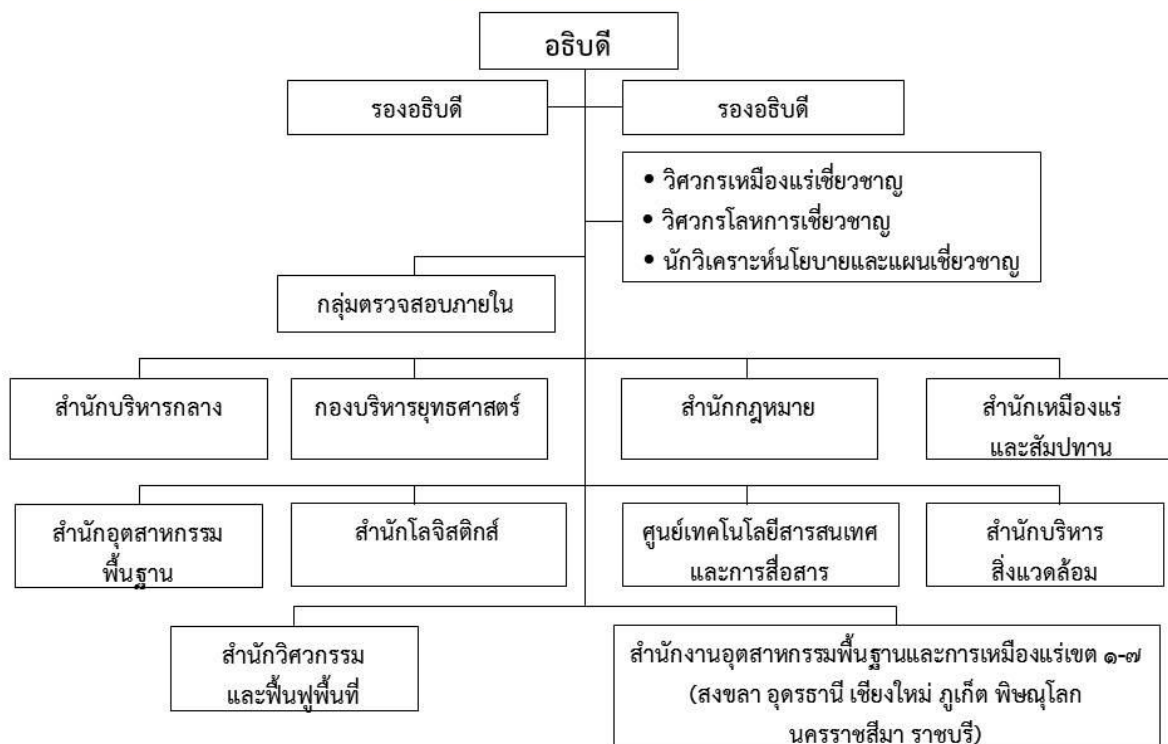
นอกจากนี้ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้ปรับปรุงการแบ่งส่วนราชการ เป็นการภายใน ตามคำสั่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ที่ ๕๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๒ เป็นหน่วยงานภายในเพิ่มเติม ดังนี้

- ๑) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๔
- ๒) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๕
- ๓) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๖
- ๔) สำนักงานอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เขต ๗

๔. อัตรากำลัง

ปีงบประมาณ ๒๕๕๙ กรมมีอัตรากำลังทั้งสิ้นรวม ๘๒๓ อัตรา บุคลากร ๖๓๓ คน (เป็นอัตราว่าง ๑๖๐ อัตรา) จำแนกเป็น

- ข้าราชการ ๔๖๖ อัตรา จำนวนบุคลากร ๔๒๗ คน
 - ลูกจ้างประจำ ๒๐๖ อัตรา จำนวนบุคลากร ๒๐๖ คน
 - พนักงานราชการ ๑๕๑ อัตราจำนวนบุคลากร ๓๐ คน
- จัดโครงสร้างการบริหารได้ตาม ภาพที่ ๑

ภาพประกอบ ๑ แผนภูมิโครงสร้างการบริหารของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๕. วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์และยุทธศาสตร์

๕.๑ วิสัยทัศน์

“เป็นองค์กรหลักในการบริหารจัดการและพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อย่างมีคุณภาพ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมในภูมิภาคอาเซียน”

๕.๒ พันธกิจ

๑) เสนอแนะนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศไทย

๒) ส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้เป็นไปตามกฎหมาย มีความปลอดภัย และรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม

๓) พัฒนาขีดความสามารถในการประกอบการอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ทั้งในและต่างประเทศ

๔) ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการจัดการโลจิสติกส์อุตสาหกรรมและโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน

๕) วิจัยและพัฒนา และการบริการทางวิชาการด้านอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

๕.๓ ค่านิยม (Value) มุ่งมั่นพัฒนา บูรณาการอย่างมืออาชีพ ยึดมั่นในศีลธรรมและคุณธรรม

๕.๔ เป้าประสงค์ของพันธกิจ กำหนดภารกิจและเป้าประสงค์การปฏิบัติการกิจ ดังตาราง ๒

ตาราง ๒ ภารกิจและเป้าประสงค์การปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

พันธกิจ	เป้าประสงค์
๑. เสนอแนะนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศไทย	๑. นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรม มีทิศทางที่สอดคล้องกับความต้องการของประเทศไทยเกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างมีคุณภาพ
๒. ส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้เป็นไปตามกฎหมาย มีความปลอดภัย และรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม	๒. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานปฏิบัติตามถูกต้องตามกฎหมาย และข้อกำหนดมาตรฐานสิ่งแวดล้อม
๓. พัฒนาขีดความสามารถในการประกอบการอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ทั้งในและต่างประเทศ	๓. ศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในระดับภูมิภาคอาเซียน
๔. ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการจัดการโลจิสติกส์อุตสาหกรรมและโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน	๔. ผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรม สามารถลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์และแข่งขันได้
๕. วิจัยและพัฒนา และการบริการทางวิชาการด้านอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและโลจิสติกส์อุตสาหกรรม	๕. องค์ความรู้ที่ได้จากงานวิจัยและพัฒนา สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้กับอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

ที่มา: แผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๖๒

๕.๕ ยุทธศาสตร์ เป้าประสงค์และตัวชี้วัดเป้าประสงค์

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ บริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์ ชุมชนในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่การประกอบการให้การยอมรับการประกอบการอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานว่ารับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์ ค่าเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นของระดับความไว้วางใจและความเชื่อมั่น (Public Trust and Confidence) ในความรับผิดชอบต่อสังคมและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในพื้นที่ใกล้เคียงพื้นที่การประกอบการเป้าหมายภายในปี ๒๕๖๒

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ เพิ่มความสามารถด้านการผลิต อุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน
เป้าประสงค์ อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานมีศักยภาพทั้งในด้านแหล่งวัตถุดิบ และผลิภาพการผลิตของผู้ประกอบการเพิ่มสูงขึ้น

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

๑) จำนวนพื้นที่แหล่งแร่ที่ได้รับการจัดหาและกำหนดเพิ่มเติมได้รับการพัฒนาให้เข้าสู่กระบวนการขออนุญาตเพื่อสำรวจหรือทำเหมืองได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ของจำนวนพื้นที่แหล่งแร่ที่ได้รับการจัดหาและกำหนดเพิ่มเติมทั้งหมดเมื่อสิ้นสุดแผน

๒) ผลิภาพการผลิตรวมของสถานประกอบการเป้าหมายเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ในแต่ละปี

๓) มูลค่าที่เพิ่มขึ้นของวัตถุดิบ / วัตถุดิบทดแทนที่ได้รับการส่งเสริมจาก กพร. เมื่อสิ้นสุดแผนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปีเมื่อสิ้นสุดแผน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ พัฒนาศักยภาพเพื่อการเป็นศูนย์กลางในด้านวิชาการ การค้าและการลงทุนของอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐานในระดับภูมิภาคอาเซียน

เป้าประสงค์ ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานในภูมิภาคอาเซียน

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์

๑) เกิดการจัดประชุม/สัมมนาเชิงวิชาการในประเทศไทยอย่างต่อเนื่องทุกปีและมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของจำนวนการจัดประชุม/สัมมนาเชิงวิชาการด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานระดับภูมิภาคอาเซียนเมื่อสิ้นสุดแผน

๒) บุคลากรผู้เชี่ยวชาญด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานของไทยได้รับเชิญเพื่อเข้าร่วมเป็นวิทยากรหรือนำเสนอผลงานวิชาการในระดับอาเซียนอย่างต่อเนื่องทุกปี

๓) มูลค่าการลงทุนของสถานประกอบการ/หน่วยธุรกิจที่ได้รับการพัฒนาและเสริมสร้างโอกาสในการค้าและการลงทุนด้านอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานจาก กพร. เพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ต่อปี (โดยให้ปี ๒๕๕๗ เป็นปีฐาน)

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ยกระดับความสามารถการบริหารจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมเพื่อลดต้นทุนธุรกิจและเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขัน

เป้าประสงค์ สร้างความเป็นมืออาชีพในการจัดการด้านโลจิสติกส์ของสถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและเพิ่มประสิทธิภาพและความสามารถในการแข่งขันระดับโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมไทย

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์ ต้นทุนด้านโลจิสติกส์ของภาคอุตสาหกรรมลดลงร้อยละ ๒ ต่อปี

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ พัฒนาสมรรถนะและระบบบริหารจัดการองค์กรให้มีธรรมาภิบาล

เป้าประสงค์ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน และการเหมืองแร่ มีระบบบริหารจัดการองค์กรที่สนับสนุนการปฏิบัติภารกิจให้สัมฤทธิ์ผล

ตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์ ร้อยละของตัวชี้วัดระดับยุทธศาสตร์ และระดับผลลัพธ์ในแผนยุทธศาสตร์ฉบับปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๒) มีผลการดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแต่ละปี (แผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๒)

๒.๒ ข้อมูลการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปี ๒๕๕๙

๑. วิสัยทัศน์

“เป็นองค์กรหลักในการบริหารจัดการและพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม อย่างมีดุลยภาพ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์อุตสาหกรรมในภูมิภาคอาเซียน”

๒. พันธกิจ

๑) เสนอแนะนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารจัดการอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ให้สอดคล้องกับความต้องการของประเทศไทย

๒) ส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานให้เป็นไปตามกฎหมาย มีความปลอดภัย และรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม

๓) พัฒนาขีดความสามารถในการประกอบการอุตสาหกรรมแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ทั้งในและต่างประเทศ

๔) ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาการจัดการโลจิสติกส์อุตสาหกรรมและโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน

๕) วิจัยและพัฒนา และการบริการทางวิชาการด้านอุตสาหกรรมแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม

๓. ค่านิยม (Value)

มุ่งมั่นพัฒนา บูรณาการอย่างมืออาชีพ ยึดมั่นในศีลธรรมและคุณธรรม

๔. งบประมาณรายจ่ายประจำปี ๒๕๕๙

ได้รับงบประมาณรายจ่ายประจำปี ๒๕๕๙ ทั้งสิ้น ๕๐๑,๒๖๒,๓๐๐ บาท จำแนกตามประเภทรายจ่าย ได้ดังตาราง ๓

ตาราง ๓ งบประมาณจำแนกตามประเภทรายจ่าย ปีงบประมาณ ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่

หน่วย : บาท

ประเภทรายจ่าย	ผลผลิตที่ ๑	ผลผลิตที่ ๒	รวม
	ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานประกอบการอย่างมีมาตรฐานด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม	ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่อุตสาหกรรมพื้นฐานและโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบการ	
งบบุคลากร	๑๔๓,๖๖๕,๙๐๐	๘๕,๙๐๔,๘๐๐	๒๒๙,๕๗๐,๗๐๐
งบดำเนินงาน	๑๙,๔๖๔,๗๐๐	๑๕,๐๖๘,๗๐๐	๓๔,๕๓๓,๔๐๐
งบลงทุน	๔๑,๔๙๔,๒๐๐	๒๙,๔๔๓,๘๐๐	๗๐,๙๓๘,๐๐๐
งบเงินอุดหนุน	-	๘๓๘,๒๐๐	๘๓๘,๒๐๐
งบรายจ่ายอื่น	๕๓,๕๐๐,๐๐๐	๑๑๑,๗๐๐,๐๐๐	๑๖๕,๒๐๐,๐๐๐
รวม	๒๕๘,๓๐๖,๘๐๐	๒๔๒,๙๕๕,๕๐๐	๕๐๑,๒๖๒,๓๐๐

ที่มา: แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๕. สถานประกอบการที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
ปีงบประมาณ ๒๕๕๙ (ปรับปรุง) ดังตาราง ๔

ตาราง ๔ สถานประกอบการที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
ปีงบประมาณ ๒๕๕๙ (๑๖ กันยายน ๒๕๕๙)

หน่วยงานรับผิดชอบ	เหมืองแร่	โรงแต่งแร่	โรงโม่ บด ย่อยหิน	โรงโลหะ- กรรม	โรงกลั่น สินแร่*	รวม
สอพ.	-	๑๙	-	๓๖	-	๕๕
สรข. ๑ สงขลา	๖๐	๑๖	๓๔	-	-	๑๑๐
สรข. ๒ อุดรธานี	๔๓	๑๐	๔๔	-	๒๖๙	๓๖๖
สรข. ๓ เชียงใหม่	๕๓	๓๗	๓๐	-	-	๑๒๐
สรข. ๔ ภูเก็ต	๖๑	๒๑	๒๒	๑	-	๑๐๕
สรข. ๕ พิษณุโลก	๙๗	๔๐	๕๗	-	-	๑๙๔
สรข. ๖ นครราชสีมา	๑๗๕	๗๐	๑๐๖	๑๘	๒๒	๓๙๑
สรข. ๗ ราชบุรี	๗๖	๔๕	๓๘	-	-	๑๕๙
รวม	๕๖๕	๒๕๘	๓๓๑	๕๕	๒๙๑	๑,๕๐๐

* โรงงานกลั่นสินแร่ ๒๙๑ ราย ตั้งอยู่ในพื้นที่ ๕ จังหวัด จังหวัดมหาสารคาม ๑๕ ราย จังหวัดสกลนคร ๕๓ ราย
จังหวัดอุดรธานี ๒๐๐ ราย จังหวัดนครราชสีมา ๒๒ ราย และจังหวัดหนองคาย ๑ ราย

๖. ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ได้กำหนดและใช้แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ เป็นกรอบแนวทางและเป็นคู่มือการปฏิบัติงานร่วมกันในภาพรวมของกรม จัดทำคำรับรองการปฏิบัติราชการ และรายงานผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ รอบ ๑๒ เดือน ตามกรอบตัวชี้วัดตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ สรุปได้ดังตาราง ๕

ตาราง ๕ ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

มติการประเมิน/ ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการ	หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	ผลการดำเนินงาน		
			ผลการ ดำเนินงาน	คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก
มิติภายนอก (น้ำหนัก: ร้อยละ ๗๕)				๔.๒๐	๓.๑๕
การประเมินประสิทธิผล					
๑. ตัวชี้วัดภารกิจหลักของกระทรวงตามแนวทางการขับเคลื่อนประเทศ/แผนยุทธศาสตร์ กระทรวงและตัวชี้วัดระหว่างกระทรวงที่มีเป้าหมายร่วมกัน(Joint KPIs) และตัวชี้วัดร่วม ระหว่างกระทรวงและจังหวัด (Function-Area KPIs) ตามนโยบายสำคัญของรัฐบาลและ ตัวชี้วัดภารกิจหลักของกรม (น้ำหนัก: ร้อยละ ๖๕)				๔.๖๙	๓.๐๕
๑.๑ ค่าคะแนนเฉลี่ยของสถาน ประกอบการที่ผ่านเกณฑ์อุตสาหกรรมสี เขียว (Green Industry)	คะแนน เฉลี่ย	๒๐	๒.๗๒	๕.๐๐	๑.๐๐
๑.๒ ระดับความสำเร็จของร้อยละคะแนน เฉลี่ยถ่วงน้ำหนักตามเป้าหมายผลผลิตของ ส่วนราชการ(ตามเอกสารงบประมาณ รายจ่ายปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙	ระดับ	๕	๕.๐๐	๕.๐๐	๐.๒๕
๑.๓ ระดับความสำเร็จของสถาน ประกอบการที่นำองค์ความรู้และ เทคโนโลยีเป้าหมายไปใช้ประโยชน์ได้	ระดับ	๑๕	๕.๐๐	๕.๐๐	๐.๗๕
๑.๔ สัดส่วนของการลดต้นทุนด้าน โลจิสติกส์และโซ่อุปทานของโครงการ ภายใต้แผนแม่บทการพัฒนาระบบโลจิส ติกส์อุตสาหกรรมต้องงบประมาณที่ได้รับ	สัดส่วน	๑๕	๓๙.๐๑	๕.๐๐	๐.๗๕
๑.๕ ร้อยละของสถานประกอบการ อุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรม พื้นฐานเป้าหมายที่ประสบผลสำเร็จในการ ดำเนินงานตามแผนการเพิ่มประสิทธิภาพ การผลิต	ร้อยละ	๑๐	๕๙.๕	๓.๐๐	๐.๓๐

มิติการประเมิน/ ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติราชการ	หน่วย วัด	น้ำหนัก (ร้อยละ)	ผลการดำเนินงาน		
			ผลการ ดำเนินงาน	คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก
การประเมินคุณภาพ (ร้อยละ ๑๐)				๑.๐๐	๐.๑๐
๒. ความพึงพอใจของผู้รับบริการ					
งานออกใบอนุญาตส่งแร่ออกนอก ราชอาณาจักร (ยิปซัม)	ร้อยละ	๑๐	n/a	๑.๐๐	๐.๑๐
มิติภายใน (น้ำหนัก : ร้อยละ ๒๕)				๓.๗๒	๐.๙๓
การประเมินประสิทธิภาพ (น้ำหนัก : ร้อยละ ๑๕)				๔.๒๐	๐.๖๓
๓. การเบิกจ่ายเงินงบประมาณ	ร้อยละ	๒.๕	๘๖.๐๙	๒.๖๒	๐.๑๓
๔.การประหยัดพลังงาน	ระดับ	๒.๕	๔.๙๗	๔.๙๗	๐.๑๒
๕.การประหยัดน้ำ	ระดับ	๒.๕	๕.๐๐	๕.๐๐	๐.๑๒
๖.การพัฒนาประสิทธิภาพระบบสารสนเทศ	ระดับ	๕	๕.๐๐	๕.๐๐	๐.๒๕
การพัฒนางานองค์กร (น้ำหนัก : ร้อยละ ๑๐)				๓.๐๐	๐.๓๐
๗.การพัฒนาสมรรถนะองค์กร	ระดับ	๕	๕.๐๐	๕.๐๐	๐.๒๕
๘.ระดับคุณธรรมความโปร่งใส ฯ	ระดับ	๕	n/a	๑.๐๐	๐.๐๕
		๑๐๐	รวม		๔.๐๘

ที่มา: รายงานผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ (Self Assessment Report : SAR)
รอบ ๑๒ เดือน ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

ส่วนที่ ๓

ผลการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจ

การปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเมืองแร่ ในรอบปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ มีผลการปฏิบัติที่สำคัญและผลการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจ ทั้งในมิติประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และผลกระทบของการปฏิบัติการกิจ ตามลำดับ ดังนี้

๓.๑ ผลการปฏิบัติการกิจที่สำคัญ

๓.๑.๑ ผลผลิต (Output) และผลลัพธ์ (Outcome)

ชื่อผลผลิตที่ ๑ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานประกอบการอย่างมีมาตรฐานด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม

ชื่อผลผลิตที่ ๒ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมได้รับการส่งเสริม และสนับสนุนการประกอบการ

เป้าหมายการให้บริการของหน่วยงาน อุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และภาคอุตสาหกรรมมีประสิทธิภาพและผลิตภาพสูงขึ้น

เป้าหมายการให้บริการกระทรวง ภาคอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนาให้มีมูลค่าผลิตภัณฑ์เพิ่มสูงขึ้น

แต่ละผลผลิตมีเป้าหมายเชิงปริมาณ ตามแผนการปฏิบัติการ ดังตาราง ๖

ตาราง ๖ เป้าหมายผลผลิตการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

รายการผลผลิต	หน่วย	จำนวน
ผลผลิตที่ ๑ : ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานประกอบการอย่างมีมาตรฐานด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม		
๑.ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานได้รับการอนุญาตและกำกับดูแลให้เป็นไปตามกฎหมาย	ราย	๔,๑๑๐
๒.ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานได้รับการส่งเสริมด้านสิ่งแวดล้อมและความรับผิดชอบต่อสังคม	ราย	๔,๔๙๐
๓. สถานประกอบการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย ไม่น้อยกว่า	ร้อยละ	๙๔
ผลผลิตที่ ๒ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์ภาคอุตสาหกรรมได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบการ		
๑. ผู้ประกอบการและบุคลากรอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และอุตสาหกรรมพื้นฐาน ได้รับการถ่ายทอดความรู้ เทคโนโลยี และสนับสนุนการประกอบการ	ราย	๖๐๐
๒.ผู้ประกอบการและบุคลากรภาคอุตสาหกรรม ได้รับการถ่ายทอดความรู้ และคำปรึกษาแนะนำการจัดการโลจิสติกส์	ราย	๖,๐๐๐
๓. ร้อยละของผู้ประกอบการและบุคลากรอุตสาหกรรมที่ได้รับการถ่ายทอดความรู้และนำไปใช้ประโยชน์หรือประยุกต์ใช้	ร้อยละ	๘๐

๓.๑.๒ ค่าใช้จ่ายที่ใช้เกี่ยวกับผลผลิตการปฏิบัติงานทั้งหมด

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้รับและใช้งบประมาณเป็นค่าใช้จ่ายในการควบคุมดูแลและส่งเสริมผู้ประกอบการเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานและโลจิสติกส์อุตสาหกรรมเพื่อให้เกิดผลผลิตการปฏิบัติการกิจ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ จำนวนทั้งสิ้น ๕๐๑,๒๖๒,๓๐๐ บาท สูงกว่าปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ ร้อยละ ๒.๘๖ เปรียบเทียบรายละเอียดงบประมาณและค่าใช้จ่ายจริง จำแนกตามหมวดเงินงบประมาณ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ และ พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้ตามตาราง ๗

ตาราง ๗ ค่าใช้จ่ายในการควบคุมและส่งเสริมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ และ พ.ศ. ๒๕๕๙

หน่วย : บาท

ประเภท ค่าใช้จ่าย	ปีงบประมาณ พ.ศ ๒๕๕๘		ปีงบประมาณ พ.ศ ๒๕๕๙	
	งบประมาณ	ค่าใช้จ่ายจริง	งบประมาณ	ค่าใช้จ่ายจริง
งบดำเนินงาน	๓๖,๖๔๖,๗๐๐.๐๐	๔๐,๗๗๔,๖๐๓.๕๘	๓๔,๗๑๕,๔๐๐.๐๐	๔๐,๗๗๔,๖๐๓.๕๘
งบรายจ่ายอื่น	๑๗๑,๓๐๐,๐๐๐.๐	๑๕๘,๖๗๖,๓๐๐.๐	๑๖๕,๒๐๐,๐๐๐.๐๐	๑๕๖,๔๕๖,๗๕๖.๓๗
งบลงทุน	๕๓,๗๐๐,๒๐๐.๐๐	๕๓,๗๐๐,๒๐๐.๐๐	๗๐,๙๓๘,๐๐๐.๐๐	๖๐,๐๐๕,๔๐๐.๐๐
งบอุดหนุน	๘๘๙,๒๐๐.๐๐	๘๘๙,๒๐๐.๐๐	๘๓๘, ๒๐๐.๐๐	๘๔๘,๐๐๐.๐๐
งบบุคลากร	๒๒๔,๗๑๖,๖๐๐.๐	๑๖๗,๖๖๑,๔๙๖.๔	๒๒๙,๕๗๐,๗๐๐.๐๐	๒๒๖,๕๖๙,๖๙๖.๔๒
รวม	๔๘๗,๓๒๒,๗๐๐.๐	๔๒๑,๗๐๑,๘๐๐.๐	๕๐๑,๒๖๒,๓๐๐.๐๐	๔๘๖,๘๗๔,๐๐๐.๐๐

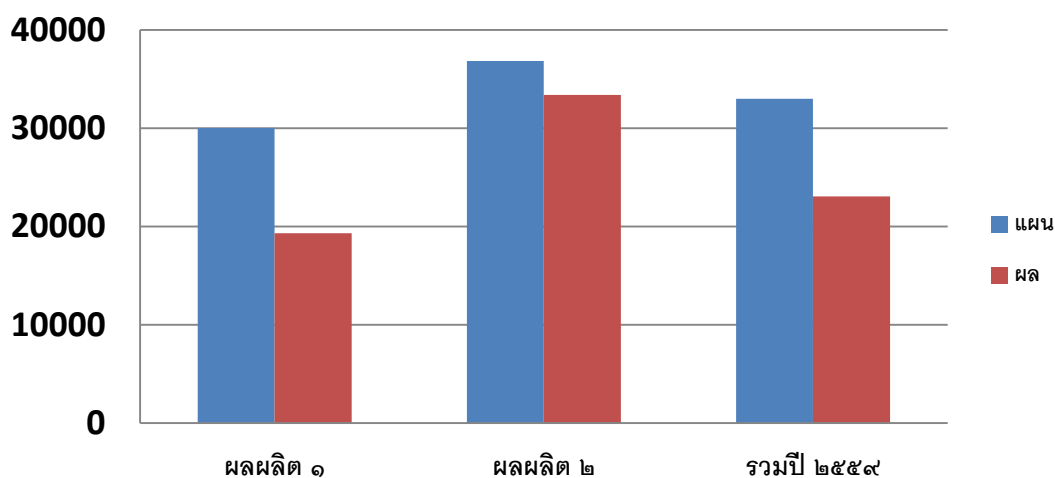
๓.๒ ผลการวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจ

๓.๒.๑ มิติประสิทธิภาพ

๑) ต้นทุนต่อหน่วย

ผลผลิต “ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลจิสติกส์ได้รับการควบคุมและส่งเสริมด้านความรู้และเทคโนโลยี สามารถประกอบการได้ถูกต้องตามกฎหมายและมีมาตรฐานด้านความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง” ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ ผลผลิตนี้มีต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ ๒๖,๑๘๗.๗๘ บาท/ราย และปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ ๒๓,๐๕๖.๑๗ บาท/ราย ต้นทุนต่อหน่วยลดลงร้อยละ ๑๑.๙๖ เนื่องจากในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ มีการปฏิบัติงานในลักษณะโครงการมากขึ้น เช่น โครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานเข้าสู่มาตรฐานเหมืองแร่สีเขียว การกำหนดเป้าหมายผู้ประกอบการผู้ร่วมโครงการมีความชัดเจนมากขึ้น ประกอบกับมีการจัดทำและใช้แผนปฏิบัติการประจำปีที่มีความชัดเจน ทั้งเป้าหมายและค่าใช้จ่าย และมาตรการในการประหยัดค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติงานของส่วนราชการ ค่าใช้จ่ายต่อหน่วยผลผลิตทั้งรายผลผลิตและผลผลิตรวมจึงลดลง การปฏิบัติการกิจมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ดังแผนภูมิตามภาพประกอบ ๒

ต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต ปี ๒๕๕๙

ภาพประกอบ ๒ ต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

๒) ปริมาณผลผลิตที่ทำได้จริงเปรียบเทียบกับแผน

ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมพื้นฐาน อุตสาหกรรมเหมืองแร่และโลหิตกรรม ได้รับคำปรึกษาแนะนำและถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีในการพัฒนาการผลิตและมาตรฐานความปลอดภัย จำนวน ๑๘,๕๖๔ ราย เกินกว่าแผนที่ตั้งไว้ ๑๕,๒๐๐ ราย ผู้ประกอบการได้รับการส่งเสริมมากกว่าที่กำหนดไว้ตาม แผนร้อยละ ๒๒.๑๔ ดัง ตาราง ๘

ตาราง ๘ ปริมาณผลผลิตที่ทำได้จริงเปรียบเทียบกับแผน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

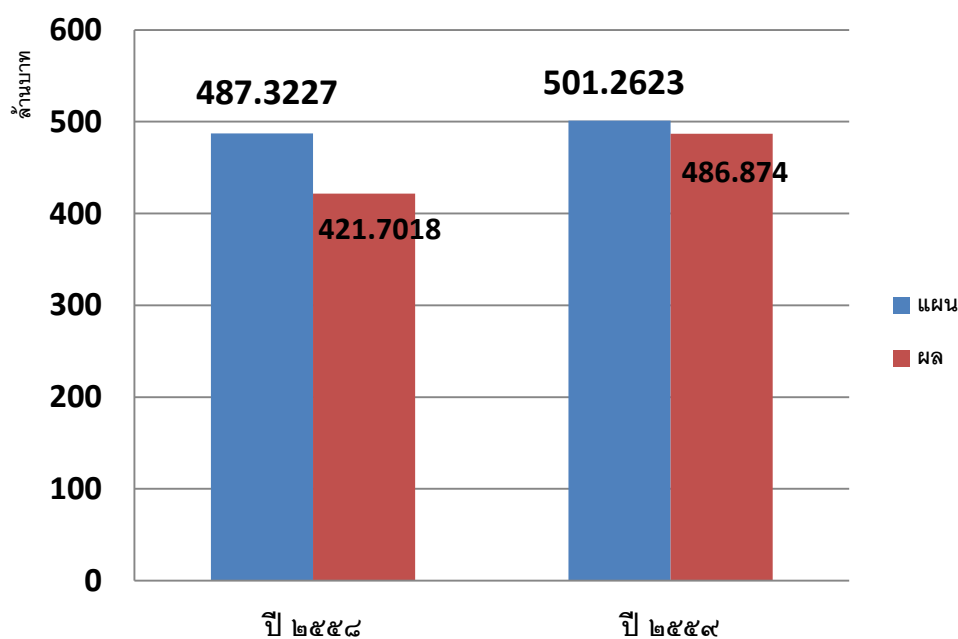
รายการผลผลิต	แผน	ผล	± (%)
ผลผลิตที่ ๑ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐานและโลหิตกรรมภาคอุตสาหกรรม ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบการ			
๑.ผู้ประกอบการและบุคลากรอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และ อุตสาหกรรมพื้นฐาน ได้รับการถ่ายทอดความรู้ เทคโนโลยี และสนับสนุนการประกอบการ	๖๐๐	๘๑๙	+๓๖.๕๐
๒.ผู้ประกอบการและบุคลากรภาคอุตสาหกรรม ได้รับการ ถ่ายทอดความรู้ และคำปรึกษาแนะนำการจัดการโลหิตกรรม	๖,๐๐๐	๖,๐๗๕	+๑.๒๕
ผลผลิตที่ ๒ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรมพื้นฐานประกอบการอย่างมีมาตรฐาน ด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม			
๑.ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรม พื้นฐานได้รับการอนุญาตและกำกับดูแลให้เป็นไปตาม กฎหมาย	๔,๑๑๐	๔,๓๗๘	+๖.๕๒
๒. ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่และอุตสาหกรรม พื้นฐานได้รับการส่งเสริมด้านสิ่งแวดล้อมและความ	๔,๔๙๐	๗,๒๙๒	+๖๒.๔๐

ตาราง ๘ (ต่อ)

รายการผลผลิต	แผน	ผล	± (%)
รับผิดชอบต่อสังคม			
รวม	๑๕,๒๐๐	๑๘,๕๖๔	+๒๒.๑๔

๓) สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผน

ภารกิจนี้ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ มีค่าใช้จ่ายตามแผน ๕๐๑,๒๖๒,๓๐๐ บาท ใช้จริง ๔๘๖,๘๗๔,๐๐๐ บาท สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผนเท่ากับร้อยละ ๙๗.๑๓ เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่มีค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผน คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๕๔ แสดงว่าปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ใช้งบประมาณจริงได้ใกล้เคียงกับแผนมากขึ้น หรือมีประสิทธิภาพในการใช้จ่ายงบประมาณมากขึ้น ดังแสดงในภาพประกอบ ๓

ภาพประกอบ ๓ เปรียบเทียบสัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงกับค่าใช้จ่ายตามแผน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ และ พ.ศ. ๒๕๕๙

มิติคุณภาพการให้บริการ

๔) ความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อกระบวนการให้บริการ

ผู้รับบริการมีความพึงพอใจในกระบวนการให้บริการของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ในภาพรวมในระดับมาก คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจเท่ากับ ๓.๖๗ หรือร้อยละ ๗๓.๔๙ โดย

(๑) ด้านการกำกับดูแลและพัฒนาประสิทธิภาพการประกอบการ มีความพึงพอใจในระดับมาก คะแนนความพึงพอใจ ๓.๖๘

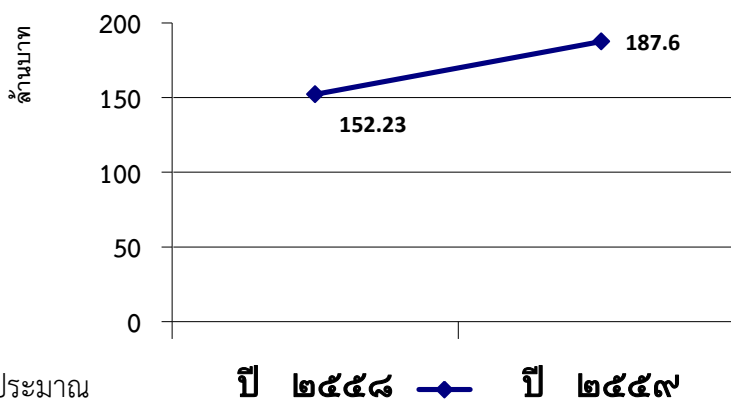
(๒) ด้านกระบวนการบริการ พึงพอใจในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๓.๗๔ โดยมีความพึงพอใจด้านการให้บริการของเจ้าหน้าที่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจเท่ากับ ๓.๘๗ ด้านขั้นตอนการบริการระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๓.๗๔ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกพึงพอใจในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๓.๕๙ และด้านผลของการบริการพึงพอใจในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๓.๘๔

๓.๒.๒ มิติประสิทธิผล

๑. สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง (Benefit – Cost Ratio)

ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง เท่ากับ ๑๖๔.๙๒ โดยมีผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ ๘๐,๒๙๔.๒๐ ล้านบาท และค่าใช้จ่ายจริง ๔๘๖.๘๗๔๐ ล้านบาท สัดส่วนสูงกว่าปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริงเท่ากับ ๑๕๒.๒๓ (ไม่นับรวมการลดต้นทุนด้านโลจิสติกส์ มูลค่า ๒,๙๓๘.๔๘ ล้านบาท) ดังแสดงในภาพประกอบ ๔

ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง ปี ๒๕๕๘ และ ปี ๒๕๕๙

ภาพประกอบ ๔ ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง ปี ๒๕๕๘-๒๕๕๙

เปรียบเทียบมูลค่าการผลิต การใช้ในประเทศ การส่งออก ค่าภาคหลวงแร่ มูลค่าผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ และ Benefit – Cost Ratio ปี ๒๕๕๘ และ ปี ๒๕๕๙ ได้ดังตาราง ๙

ตาราง ๙ เปรียบเทียบมูลค่าการผลิต การใช้ในประเทศ การส่งออก ค่าภาคหลวงแร่ มูลค่าผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ และ Benefit – Cost Ratio ปี ๒๕๕๘ และ ปี ๒๕๕๙

หน่วย: ล้านบาท

รายการผลตอบแทน	ปี ๒๕๕๘	ปี ๒๕๕๙
๑. มูลค่าผลิต	๖๐,๖๐๒	๗๗,๓๙๐
๒. มูลค่าการใช้ในประเทศ	๕๑,๗๐๕	๗๐,๙๔๐
๓. มูลค่าส่งออก	๘,๘๙๗	๖,๔๕๐
๔. ค่าภาคหลวงแร่	๓,๕๘๙.๗๐	๒,๙๐๔.๒๐
๕. ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ	๖๔,๑๙๑.๗๐	๘๐,๒๙๔.๒๐
๖. ค่าใช้จ่ายจริง	๔๒๑.๗๐	๔๘๖.๘๗
๗. ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง	๑๕๒.๒๓	๑๖๔.๙๒

๒) ระดับความสำเร็จของการบรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมาย

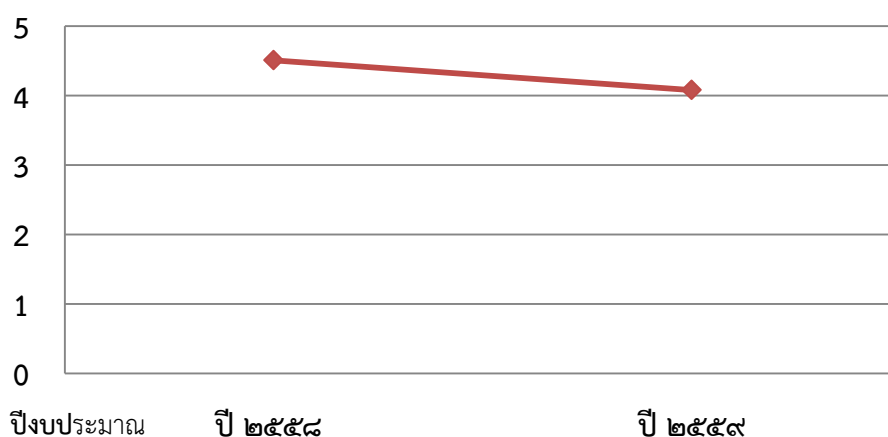
ประเมินระดับความสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย โดยพิจารณาจากข้อมูลการประเมินจากรายงานผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการรอบ ๑๒ เดือน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ และ ปี ๒๕๕๙ ของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ซึ่งเป็นผลเป็นการประเมินตนเอง เปรียบเทียบระดับความสำเร็จการปฏิบัติการกิจของกรม จากคะแนนเฉลี่ยผลการประเมิน ดังนี้

ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก = ๔.๕๑

ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก = ๔.๐๘

ระดับความสำเร็จตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ต่ำกว่า ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ดังภาพประกอบ ๕

ระดับความสำเร็จในการบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมาย

ภาพประกอบ ๕ ระดับความสำเร็จการบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมาย

๓) ระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการหรือผู้ใช้ประโยชน์

ผู้รับบริการหรือผู้ใช้ประโยชน์มีความพึงพอใจต่อผลการปฏิบัติงานในภาพรวมของกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ยรวม ๓.๘๖ ดังนี้

๑) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่ได้รับผลกระทบจากการประกอบการ มีความพึงพอใจ ต่อการดำเนินงาน ของกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ ด้านเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยรวมในระดับมาก ค่าเฉลี่ย ๓.๕๐ แยกเป็น (๑) ด้านเศรษฐกิจและสังคม และสุขภาพ คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจ ๓.๓๘ มีความพึงพอใจระดับปานกลาง (๒) ด้านสิ่งแวดล้อม คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจระดับมาก ๓.๕๘

๒) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต่อเนื่องมีความพึงพอใจในปริมาณและคุณภาพแร่ระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๓.๖๙

๓) ความสำคัญของการบริการของกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ ผู้รับบริการ คะแนนเฉลี่ยความสำคัญ เท่ากับ ๔.๐๗ ระดับมาก ประชาชน / ชุมชนที่ได้รับผลกระทบพึงพอใจในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๔.๓๕

๔) ความพึงพอใจด้านธรรมาภิบาล ของ กพร. ระดับมาก ค่าเฉลี่ย ๓.๗๘

๕) ความพึงพอใจในความเชื่อมั่น ด้านบริการของ กพร. ระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๓.๗๕

๓.๒.๓ ผลกระทบ (Impact)

๑) ผลกระทบต่อประชาชน

ผลจากการควบคุมดูแลให้ผู้ประกอบการดำเนินการตามกฎหมายและส่งเสริมผู้ประกอบการในการเพิ่มประสิทธิภาพและยกระดับมาตรฐานการผลิต ด้วยการยึดปฏิบัติตามหลักบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี กรอบนโยบายการปกครองดูแลที่ดีของกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ ผู้ประกอบการได้ดำเนินกิจกรรมโดยคำนึงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม เข้าร่วมโครงการอุตสาหกรรมสีเขียว ส่งผลกระทบต่อประชาชนที่สำคัญ คือ (๑) ประชาชนได้รับรู้และตระหนักในความสำคัญจำเป็นในการส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และการรักษาสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิต (๒) ประชาชนในท้องถิ่นได้รับประโยชน์จากเงินจัดสรรค่าภาคหลวงแร่กลับคืนสู่ท้องถิ่น (๓) ประชาชนในพื้นที่โดยรอบเหมืองแร่ มีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังรักษาสีเขียวสิ่งแวดล้อมทำและมีรายได้ทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น (๔) ประชาชนโดยรวมได้บริโภคผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ มีความภาคภูมิใจในผลิตภัณฑ์ในฐานะเป็นคนไทยและภาคภูมิใจในการมีส่วนร่วมในการใช้ทรัพยากรของชาติ (๕) ประชาชนทั่วไปมีความสุขจากความเชื่อมั่นในความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อมและความมั่นคงด้านทรัพยากรแร่และความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

๒) ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

นอกจากผลตอบแทนทางเศรษฐกิจดังได้กล่าวแล้ว การประกอบการอุตสาหกรรมพื้นฐานอุตสาหกรรมเหมืองแร่ และโลหิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ยังส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมทั้งรายได้และความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ (๑) มีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เพิ่มขึ้น (๒) ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เกิดกับประเทศเพิ่มขึ้น (๓) เกิดอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ในประเทศที่สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรได้คุ้มค่ามากขึ้น (๔) ภาคอุตสาหกรรมไทยมีความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจมากขึ้น โดยเฉพาะอุตสาหกรรมเหมืองแร่ยิปซัมในภูมิภาคอาเซียน (๕) การพัฒนาโลหิตภัณฑ์อุตสาหกรรมทั้งการจัดการโลหิตภัณฑ์ภายในองค์กรและการเชื่อมโยงโซ่อุปทาน การใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศด้านโลหิตภัณฑ์ส่งผลทางอ้อมหรือผลกระทบต่อการลงทุนการผลิตและเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตเป็นผกผัน ซึ่งแต่ละปีจะมีมูลค่าการลงทุนการผลิต

ผลิตได้มากขึ้นโดยลำดับ สร้างความมั่นคงให้กับผู้ประกอบการและยังไม่นำมูลค่าส่วนนี้มาเป็นผลตอบแทนโดยตรงทางเศรษฐกิจในการประเมินครั้งนี้ โดยปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ สามารถลดต้นทุนการผลิตได้มูลค่ากว่า ๒, ๙๓๘.๔๘ ล้านบาท (๖) การพัฒนาตัวชี้วัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรมและเกณฑ์เทียบวัดสมรรถนะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิต ทั้งด้านต้นทุน เวลาและความน่าเชื่อถือ

๓) ผลกระทบต่อสังคม

การขับเคลื่อนอุตสาหกรรมสีเขียว ตรวจประเมิน ให้คำปรึกษาและส่งเสริมการรักษามาตรฐานเหมืองแร่สีเขียวและการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการนำเกณฑ์มาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR-DPIM) มาใช้ส่งผลกระทบต่อสังคมที่เป็นรูปธรรมคือ (๑) ผู้ประกอบการผลิตผลิตภัณฑ์ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานความรับผิดชอบต่อสังคม ส่งผลให้สังคมโดยรวมมีส่วนร่วมในกิจกรรม สร้างหลักประกันในความรับผิดชอบต่อสังคมและชุมชน มีผลกระทบทางบวกต่อคุณภาพชีวิตของคนในสังคมและสังคมโดยรวม มีหลักประกันในด้านการรักษาคุณภาพชีวิตและการพัฒนาสังคมโดยรวม (๒) สังคมและท้องถิ่นยอมรับและเชื่อถือการประกอบการของอุตสาหกรรม เข้าใจในความจำเป็นของการนำทรัพยากรแร่มาใช้ประโยชน์ ความยั่งยืนของอุตสาหกรรมแร่และความมั่นคงด้านแร่ในระยะยาว (๓) ชุมชน และสังคมได้รับผลจากโครงการพัฒนาชุมชนของผู้ประกอบการมากขึ้นโดยลำดับ ดังใน ปี ๒๕๕๙ ผู้ประกอบการใหม่และผู้ประกอบการเครือข่ายมีการจัดทำโครงการพัฒนาร่วมกับชุมชน ของผู้ประกอบการเครือข่ายกว่า ๔๑ โครงการ มูลค่าโครงการพัฒนาสังคมกว่า ๑๙,๘๘๒,๙๓๑ บาท มีการวางแผนด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตในชุมชน รวมมูลค่าการลงทุนทางสังคมของผู้ประกอบการที่ร่วมโครงการ CSR-DPIM จำนวนกว่า ๓๖,๘๕๙,๐๒๖ บาท (ข้อมูล: รายงานประจำปี ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่) (๔) การขึ้นทะเบียนผู้ควบคุมการใช้วัตถุระเบิดในงานเหมืองแร่ช่วยลดอุบัติเหตุในงานเหมืองช่วยให้งานเหมืองแร่และชุมชนมีความปลอดภัยจากการชน ย้าย และการใช้วัตถุระเบิด (๕) สังคมมีความเชื่อมั่น มีความปลอดภัยในด้านสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตมากขึ้น จากกิจกรรมการตรวจและเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม การพัฒนาพื้นที่ประกอบการ การแก้ปัญหาปนเปื้อน การตรวจสอบคุณภาพน้ำ คุณภาพดินในพื้นที่โดยรอบ รวมทั้ง เครือข่ายทุกภาคส่วนในการดูแลสังคมได้รับการส่งเสริมสนับสนุนให้มีความเข้มแข็งและมีบทบาทในการดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

๔) ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม

การขับเคลื่อนอุตสาหกรรมสีเขียว ตรวจประเมิน ให้คำปรึกษาและส่งเสริมการรักษามาตรฐานเหมืองแร่สีเขียว การเฝ้าระวังด้านสิ่งแวดล้อม รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการนำเกณฑ์มาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมมาใช้ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นรูปธรรมคือ (๑) สังคมโดยรวมมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เหมืองช่วยสร้างหลักประกันในการรักษาและพัฒนาสิ่งแวดล้อมในชุมชนที่มีผลกระทบทางบวกต่อคุณภาพชีวิตของคนในสังคมและสังคมโดยรวมมีหลักประกันในด้านสิ่งแวดล้อม (๒) สิ่งแวดล้อมโดยรอบเหมืองและชุมชนได้รับผลจากโครงการพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการมากขึ้นโดยลำดับ ผู้ประกอบการใหม่และผู้ประกอบการเครือข่ายมีการจัดทำโครงการพัฒนาร่วมกับชุมชนด้านสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตของผู้ประกอบการเครือข่าย มีการวางแผนพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม รวมมูลค่าการลงทุนทางสังคมและทางสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการที่ร่วมโครงการ CSR-DPIM จำนวนกว่า ๓๖,๘๕๙,๐๒๖ บาท (ข้อมูล: รายงานประจำปี ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่) (๓) การขึ้นทะเบียนผู้ควบคุมการใช้วัตถุระเบิดในงานเหมืองแร่ช่วยลดอุบัติเหตุในงานเหมืองแร่ ช่วยให้งานเหมืองแร่และชุมชนมีความปลอดภัยจากการชน ย้ายและการใช้วัตถุระเบิด (๔) สังคมมีความเชื่อมั่น มีความปลอดภัยในด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น จากกิจกรรมการตรวจและเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม การพัฒนาพื้นที่ประกอบการ การแก้ปัญหาปนเปื้อน การตรวจสอบคุณภาพน้ำ คุณภาพดินในพื้นที่โดยรอบ รวมทั้งการตรวจประเมินด้านสิ่งแวดล้อม หลังการอนุญาตประทานบัตรเหมืองแร่ รวมถึงการนำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมตามมาตรฐานสากลมาใช้ในสถาน

ประกอบการ (๖) เครือข่ายทุกภาคส่วนในการดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อมได้รับการส่งเสริมสนับสนุนให้มีความเข้มแข็งและมีบทบาทในการดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

๕) ผลกระทบต่อการเมือง

การส่งเสริมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่รวมทั้งโลจิสติกส์อุตสาหกรรม การจัดการด้วยหลักบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี การดำเนินนโยบายความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาชุมชน สังคมและสิ่งแวดล้อม ส่งผลกระทบในทางการเมืองที่สำคัญ (๑) นักการเมืองและพรรคการเมืองตระหนักและใช้มาตรการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า อุตสาหกรรมสีเขียวและอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ได้รับการยอมรับจากประชาชนเป็นแนวนโยบายทางการเมืองของตน (๒) นักการเมืองใช้มาตรการทางสังคม คุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่กระตุ้นสร้างความตระหนักแก่ประชาชนและสร้างการมีส่วนร่วมดูแลการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของประชาชนและการสร้างประโยชน์ทางการเมืองของนักการเมืองมากขึ้น (๓) การเมืองเป็นกลไกขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการที่เกิดประโยชน์จริงต่อการพัฒนาประเทศและการสร้างความมั่นคงยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ

๓.๓ ผลการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจ

จากผลการวิเคราะห์ความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ทั้งด้านประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และผลกระทบตามตัวชี้วัดความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจของกรมดังกล่าวแล้ว ประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจ โดยการให้น้ำหนักของตัวชี้วัด กำหนดเกณฑ์การประเมินและทำการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในภาพรวม เพื่อตัดสินว่าการปฏิบัติการกิจมีความคุ้มค่ามากน้อยเพียงใด กำหนดน้ำหนักตัวชี้วัดรวม ๑๐๐ โดยกำหนดระดับความคุ้มค่าเป็น ๕ ระดับ คือ

คะแนนเฉลี่ย ๔.๕๐ ขึ้นไป หมายถึง มีความคุ้มค่าระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย ๓.๕๐ - ๔.๔๙ หมายถึง มีความคุ้มค่าระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย ๒.๕๐ - ๓.๔๙ หมายถึง มีคุ้มค่าระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย ๑.๕๐ - ๒.๔๙ หมายถึง มีความคุ้มค่าระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่า ๑.๕๐ หมายถึง มีความคุ้มค่าระดับน้อยที่สุด

ผลการประเมินพบว่าการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ในภาพรวมมีความคุ้มค่าระดับมาก คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักเท่ากับ ๔.๒๐ โดยด้านประสิทธิภาพมีความคุ้มค่าระดับมาก คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๐ ด้านประสิทธิผลมีความคุ้มค่าระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๐ ส่วนด้านผลกระทบมีความคุ้มค่าระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๒๐ ดังตาราง ๑๐

ตาราง ๑๐ น้ำหนัก คะแนนที่ได้และระดับผลการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานกิจของกรมอุตสาหกรรม
พื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

มิติ/ตัวชี้วัด	น้ำหนัก	คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก	ระดับความ คุ้มค่า
๑. มิติประสิทธิภาพ	๒๕	๔.๔๐	๑.๑	มาก
๑) ต้นทุนต่อหน่วย	๑๐	๔	๐.๔๐	มาก
๒) ผลผลิตที่ทำได้เมื่อเปรียบเทียบกับแผน	๕	๕	๐.๒๕	มากที่สุด
๓) ความพึงพอใจต่อกระบวนการของผู้รับบริการ	๕	๔	๐.๒๐	มาก
๔) สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผน	๕	๕	๐.๒๕	มากที่สุด
๒. มิติประสิทธิผล	๕๐	๔.๖๐	๒.๓๐	มากที่สุด
๑) ระดับความสำเร็จในการบรรลุวัตถุประสงค์ / เป้าหมาย	๑๐	๔	๐.๔๐	มาก
๒) ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยของผู้รับบริการ / ผู้ใช้ประโยชน์	๑๐	๔	๐.๔๐	มาก
๓) ประสิทธิผลของค่าใช้จ่าย Benefit- Cost Ratio (สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง)	๓๐	๕	๑.๕๐	มากที่สุด
๓. ผลกระทบ	๒๕	๓.๒๐	๐.๘๐	ปานกลาง
๑) ผลกระทบต่อประชาชน	๕	๓	๐.๑๕	ปานกลาง
๒) ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ	๕	๓	๐.๑๕	ปานกลาง
๓) ผลกระทบต่อสังคม	๕	๓	๐.๑๕	ปานกลาง
๔) ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	๕	๔	๐.๒๐	ปานกลาง
๕) ผลกระทบต่อการเมือง	๕	๓	๐.๑๕	ปานกลาง
รวม	๑๐๐	-	๔.๒๐	มาก

๓.๔ แนวทางการปรับปรุงการปฏิบัติงานและการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานกิจ

จากผลการวิเคราะห์และการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ตามข้อ ๔.๑ และ ๔.๒ การปฏิบัติงานกิจของกรมมีจุดอ่อนและอุปสรรคสำคัญในการชี้ความคุ้มค่าของการปฏิบัติงานกิจ ดังตาราง ๑๑

ตาราง ๑๑ จุดอ่อน อุปสรรคและแนวทางการปรับปรุงการปฏิบัติการกิจและการประเมินความคุ้มค่าในการ
ปฏิบัติการกิจ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

จุดอ่อน/อุปสรรค	แนวทางการปรับปรุง
๑) กรมมีการกิจชัดเจน แต่ผู้ปฏิบัติและประชาชนมีความสับสนในบทบาท “การควบคุม” และ “การส่งเสริม” และบทบาท “การดูแลและใช้ทรัพยากรของชาติ” ของกรมในฐานะเป็นผู้แทนของคนไทยทั่วประเทศ	๑) ควรจัดให้มีการทบทวนภารกิจของกรมในภาพรวม กำหนดภารกิจของกรมที่ชัดเจนทั้งเป้าประสงค์ ผลผลิต ผลลัพธ์ ผลกระทบและตัวชี้วัดหลักของแต่ละภารกิจ กำหนดตัวชี้วัดหลักของกรมที่ชัดเจนและวัดได้ ตรวจสอบให้เป็นที่ยอมรับของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นกรอบภารกิจในภาพรวมของกรม ๒) ทบทวนบทบาทของกรมให้ชัดเจนในบทบาท “การควบคุม” “การส่งเสริม” และ “การดูแลและใช้ทรัพยากรของชาติ” ในฐานะเป็นผู้แทนของคนไทยทั่วประเทศ ทั้ง ๓ บทบาทควรอยู่ในกระบวนการเดียวกันอย่างสมดุล เกิดความเป็นธรรมในการปฏิบัติงาน ๓) เพิ่มและให้ความสำคัญของภารกิจเชิงวิชาการ โดยเฉพาะการศึกษา วิเคราะห์ วิจัย การประเมิน การนิเทศติดตามและการให้บริการทางเทคโนโลยีสารสนเทศมากขึ้น ๔) จัดให้มีการสัมมนาทางวิชาการ ถอดบทเรียนการปฏิบัติงานและประชาสัมพันธ์บทบาทและภารกิจของกรมในกระบวนการทบทวนภารกิจ
๒) ขาดความชัดเจนในผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ขาดความชัดเจนในการควบคุมปัจจัยการปฏิบัติงานว่าเป็นปัจจัยภายในหรือปัจจัยภายนอก ผู้รับประโยชน์จากการประกอบการอุตสาหกรรมเป็นใคร รัฐได้อะไร เป็นธรรมหรือไม่	๑) ทบทวนกลุ่มเป้าหมายผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้รับบริการจากงานของกรมที่ชัดเจน ที่สามารถตรวจสอบความสำเร็จของงานได้อย่างต่อเนื่อง ๒) กำหนดบทบาทหน้าที่ ข้อปฏิบัติและผลประโยชน์ที่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้รับบริการจะได้รับ ที่ชัดเจนเป็นที่ยอมรับของผู้เกี่ยวข้อง ๓) จัดระบบการเข้าถึงบริการของกรมที่เป็นรูปธรรม
๓) การจัดโครงสร้างกรมปัจจุบันเน้นภารกิจย่อยและกระบวนการมากเกินไป ขาดเอกภาพการปฏิบัติในแต่ละภารกิจหลัก ขาดพลัง รวมทั้งเพิ่มขึ้นตอนในกระบวนการ และวัดประสิทธิภาพกระบวนการได้ยาก	๑) ทบทวนการจัดโครงสร้างการบริหารงานของกรมให้มีความเบ็ดเสร็จในแต่ละภารกิจแต่ละส่วนงานที่รับผิดชอบ และลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน ๒) กำหนดภารกิจ ผลผลิต ผลลัพธ์ ตัวชี้วัดหลักความสำเร็จของแต่ละส่วนงานที่ชัดเจน เกณฑ์อัตรากำลังให้ส่วนงานที่รับผิดชอบตัวชี้วัดหลักความสำเร็จของกรม และลดหน่วยงาน อัตรากำลังของส่วนงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จตามตัวชี้วัดหลักของกรม ๓) จัดให้มีเจ้าภาพหลักรับผิดชอบตัวชี้วัดหลักของกรมอย่างชัดเจน ระดับหน่วยงานและระดับบุคคล ส่งมอบงานและตรวจสอบความรับผิดชอบงานอย่างเป็นธรรม ๔) จัดโครงสร้างและอัตรากำลังให้เป็นโครงสร้างวิชาการมากขึ้น เน้น

จุดอ่อน/อุปสรรค	แนวทางการปรับปรุง
๔) การกำหนดเป้าประสงค์และตัวชี้วัด การปฏิบัติงานขาดความสัมพันธ์กันในแต่ละระดับ แม้แผนที่ยุทธศาสตร์จะชัดเจนแต่แบ่งความรับผิดชอบแต่ละเป้าหมายแต่ละตัวชี้วัดได้ยาก และกำหนดตัวชี้วัดไม่ครอบคลุมมิติความสำเร็จของการปฏิบัติงาน วัดความสำเร็จและความคุ้มค่าการปฏิบัติงานได้ไม่ครอบคลุมและสัมพันธ์กันทุกระดับ ทุกมิติ	การพัฒนาและการใช้ทรัพยากรบุคคลอย่างคุ้มค่า ๑) กำหนดเป้าหมาย ตัวชี้วัดและมาตรฐานการปฏิบัติภารกิจที่สอดคล้องกันอย่างชัดเจน ตรวจสอบความสำเร็จของการปฏิบัติภารกิจได้อย่างเป็นรูปธรรม ๒) จัดกลุ่มตัวชี้วัดหลักของกรม ครอบคลุมตัวชี้วัด ๔ มิติความสำเร็จตามแนว Balanced Scorecard ทั้งในมิติประสิทธิภาพ ประสิทธิผล คุณภาพและการพัฒนาองค์กร ๓) จัดกลุ่มดัชนีชี้วัดให้ชัดเจนครบทุกมิติและผู้รับผิดชอบ ๔) สนับสนุนให้มีการประเมินความสำเร็จการปฏิบัติภารกิจระดับบุคคล ระดับส่วนงานและระดับกรม ที่สัมพันธ์กันทุกระดับ ๕) กำหนดตัวชี้วัดให้ครอบคลุมทุกมิติความสำเร็จของการปฏิบัติภารกิจ จัดกลุ่มและเลือกตัวชี้วัดเพื่อการประเมิน ทั้งประเภทและระดับการประเมิน ๖) เป้าหมายและตัวชี้วัดความสำเร็จของการปฏิบัติภารกิจเป็นที่รับรู้และยอมรับของผู้เกี่ยวข้องและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย
๕) ยังขาดการใช้ตัวชี้วัดและมิติการประเมินการปฏิบัติงานให้เป็นกลไกการยกระดับการปฏิบัติงานของกรมในภาพรวม ระดับส่วนงานและระดับบุคคล ขาดตัวชี้วัดความเชื่อมั่นของประชาชน และมิติความสัมพันธ์ของประโยชน์ภาคอุตสาหกรรมและประโยชน์ของประชาชน	๑) ส่งมอบภารกิจ เป้าหมายและตัวชี้วัด (วิธีการวัดความสำเร็จ) ของการปฏิบัติภารกิจ และจัดทำคำรับรองการปฏิบัติราชการตามกฎหมาย และจัดทำคำรับรองภายในถึงระดับบุคคล ๒) พัฒนาตัวชี้วัดการปฏิบัติภารกิจของกรมในมิติความเชื่อมั่น ความไว้วางใจและการมีส่วนร่วมของประชาชนและตัวชี้วัดที่เป็นมิติความสัมพันธ์ของประโยชน์ภาคอุตสาหกรรมและประโยชน์ของประชาชน ๓) จัดให้มีการประเมินการปฏิบัติงานตามตัวชี้วัด มีระบบการตรวจสอบ รับรู้และรายงานความสำเร็จของการปฏิบัติงานได้ตลอดเวลา และใช้ผลการประเมินเพื่อการปรับปรุงพัฒนาการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง
๖) ตัวชี้วัด เกณฑ์และวิธีการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจยังไม่มีรูปแบบเฉพาะของกรมที่ตอบคำถามความคุ้มค่าของสาธารณะได้ครบถ้วน และการประเมินยังแยกส่วนจากการปฏิบัติงาน	๑) การประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในส่วนของบริษัทผลิตยังวัดได้ไม่ครบถ้วน ผลตอบแทนต้องมากกว่าผลตอบแทนทางเศรษฐกิจเท่านั้น ควรเพิ่มผลตอบแทนด้านอื่น ๆ ด้วยที่เป็นประโยชน์ของราชการ ๒) ตัวชี้วัดประสิทธิผล ตัวชี้วัดการบรรลุเป้าหมาย ควรใช้ตัวชี้วัดเดียวกับการประเมินความสำเร็จของการปฏิบัติราชการตามที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการกำหนด ๓) ตัวชี้วัดประสิทธิผลควรพัฒนาตัวชี้วัดให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ที่สามารถวัดและประเมินได้สะดวกและเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น เช่น ผลกระทบด้านสังคม ควรใช้ดัชนีความเชื่อมั่นของสังคมในความรับผิดชอบต่อ

จุดอ่อน/อุปสรรค	แนวทางการปรับปรุง
	ผู้ประกอบการ ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมอาจใช้ดัชนีความเชื่อมั่นในความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการ เป็นต้น ๔) การประเมินความคุ้มค่าควรประเมินทั้งก่อน ระหว่างและหลังการดำเนินการ รวมทั้งประเมินให้สามารถคัดแยกงานที่ไม่คุ้มหรือมีประโยชน์ไม่คุ้ม
๗) ตัวชี้วัดการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของกรมในส่วนที่เป็นข้อมูลคุณภาพไม่ชัดเจนและขาดข้อมูลการปฏิบัติที่สะท้อนความสำเร็จและความคุ้มค่าได้ตลอดเวลา	๑) พัฒนาตัวชี้วัดข้อมูลคุณภาพให้สะดวกต่อการวัดและประเมินมากขึ้น หรือมีการวิจัยเชิงประเมินเพื่อหาคำตอบตามตัวชี้วัดไว้ล่วงหน้า ๒) ผสมผสานการประเมินความคุ้มค่าเป็นส่วนหนึ่งของการรายงานผลการปฏิบัติงาน ๓) รายงานการประเมินความคุ้มค่าเผยแพร่และใช้ประโยชน์ต่อการพัฒนาภารกิจและการขอตั้งงบประมาณ

ส่วนที่ ๔

สรุปผลการประเมิน อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และเพื่อเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการปฏิบัติการกิจและการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ดำเนินการประเมินด้วยการประเมินตนเอง ตามตัวชี้วัดด้านความคุ้มค่าของการปฏิบัติงาน และเกณฑ์การประเมินที่พัฒนาขึ้น เก็บรวบรวมข้อมูลทุกข้อมติ จากเอกสารและงานประเมินที่เกี่ยวข้อง มีผลการปฏิบัติงานที่สำคัญและผลการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจ ทั้งในมิติประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และผลกระทบของการปฏิบัติการกิจ และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการปฏิบัติการกิจและการประเมินตามลำดับ ดังนี้

๔.๑ สรุปผลการประเมิน

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่มีภารกิจในการพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐาน อุตสาหกรรมเหมืองแร่ และโลหิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ได้รับงบประมาณ ๕๐๑,๒๖๒,๓๐๐ บาท มีเป้าหมายผลผลิตรวม (ผู้ประกอบการที่รับบริการ) ๑๕,๒๐๐ ราย

๑. ผลการวิเคราะห์ความคุ้มค่า

มิติประสิทธิภาพ

๑) ต้นทุนต่อหน่วย ผลผลิต ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเหมืองแร่ อุตสาหกรรมพื้นฐาน และโลหิตภัณฑ์ ได้รับการควบคุมและส่งเสริมด้านความรู้และเทคโนโลยี สามารถประกอบการได้ถูกต้องตามกฎหมายและมีมาตรฐานด้านความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ ๒๓,๐๕๖.๑๗ บาท/ราย ลดลงจากปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ร้อยละ ๑๑.๙๖

๒) ปริมาณผลผลิตที่ทำได้จริงเปรียบเทียบกับแผน ผู้ประกอบการได้รับการควบคุม ได้รับคำปรึกษาแนะนำในการพัฒนาการผลิตและมาตรฐานความปลอดภัย จำนวน ๑๘,๕๖๔ ราย มากกว่าแผนที่ตั้งไว้ ๑๕,๒๐๐ ราย ผลผลิตที่ทำได้จริงสูงกว่าเป้าหมายร้อยละ ๒๒.๑๔

๓) สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผน ภารกิจมีค่าใช้จ่ายตามแผน ๕๐๑,๒๖๒,๓๐๐ บาท ใช้จริง ๔๘๖,๘๗๔,๐๐๐ บาท สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผนเท่ากับร้อยละ ๙๗.๑๓ เพิ่มขึ้นจากปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่มีค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผน คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๕๔ ใช้งบประมาณมีประสิทธิภาพมากขึ้น

๔) ผู้รับบริการมีความพึงพอใจต่อกระบวนการให้บริการของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในภาพรวมในระดับมาก คะแนนเฉลี่ย ๓.๖๗ หรือร้อยละ ๗๓.๔๙

มิติประสิทธิผล

๕) สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง (Benefit - Cost Ratio) เท่ากับ ๑๖๔.๙๒ สัดส่วนสูงกว่าปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริงเท่ากับ ๑๕๒.๒๓

๖) ระดับความสำเร็จของการบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมาย ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ๔.๐๘ ต่ำกว่าปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ๔.๕๑

๗) ผู้รับบริการหรือผู้ใช้ประโยชน์มีความพึงพอใจต่อผลการปฏิบัติการกิจในภาพรวมของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ในระดับมาก คะแนนเฉลี่ยรวม ๓.๘๖

ผลกระทบ (Impact)

๘) ผลกระทบต่อประชาชน ประชาชนได้รับรู้และตระหนักในความสำคัญจำเป็นในการส่งเสริมการประกอบการอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และการรักษาสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิต ท้องถิ่นได้รับประโยชน์จากเงินจัดสรรค่าภาคหลวงแร่กลับคืนสู่ท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังรักษาสิ่งแวดล้อม มีงานทำและมีรายได้ทำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น รวมทั้งได้บริโภคผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ มีความภาคภูมิใจในผลิตภัณฑ์ในฐานะเป็นคนไทย และภาคภูมิใจในการมีส่วนร่วมในการใช้ทรัพยากรของชาติ มีความสุขจากความเชื่อมั่นในความปลอดภัยด้านสิ่งแวดล้อมและความมั่นคงด้านทรัพยากรแร่และความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

๙) ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ มีผู้ประกอบการอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เพิ่มขึ้นผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นกับประเทศเพิ่มขึ้น เกิดอุตสาหกรรมเชิงสร้างสรรค์ในประเทศที่สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรได้คุ้มค่ามากขึ้น ภาคอุตสาหกรรมไทยมีความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจมากขึ้น นอกจากนั้นการพัฒนาโลจิสติกส์อุตสาหกรรม ทั้งการจัดการโลจิสติกส์ภายในองค์กรและการเชื่อมโยงโซ่อุปทาน การใช้ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศด้านโลจิสติกส์ส่งผลกระทบต่อผลทางอ้อมหรือผลกระทบต่อการลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตเป็นฝักฝืน ซึ่งแต่ละปีมีมูลค่าการลดต้นทุนการผลิตได้มากขึ้นโดยลำดับ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ สามารถลดต้นทุนการผลิตได้มูลค่ากว่า ๒, ๙๓๘.๔๘ ล้านบาท นอกจากนั้นการพัฒนาตัวชี้วัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ และโซ่อุปทานของภาคอุตสาหกรรม และเกณฑ์เทียบวัดสมรรถนะส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิต ทั้งด้านต้นทุน เวลาและความน่าเชื่อถือ

๑๐) ผลกระทบต่อสังคม สังคมและชุมชนโดยรอบเหมืองมีหลักประกันในความรับผิดชอบต่อสังคมและชุมชนของผู้ประกอบการ ยอมรับและเชื่อถือการประกอบการของอุตสาหกรรม เข้าใจในความจำเป็นของการนำทรัพยากรแร่มาใช้ประโยชน์ ความยั่งยืนของอุตสาหกรรมและความมั่นคงด้านแร่ในระยะยาว และสังคมได้รับผลประโยชน์จากโครงการพัฒนาชุมชนของผู้ประกอบการมากขึ้นโดยลำดับ ปี ๒๕๕๙ มูลค่าโครงการพัฒนาสังคมกว่า ๑๙,๘๘๒,๙๓๑ บาท มีการวางแผนด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตในชุมชน รวมมูลค่าการลงทุนทางสังคมของผู้ประกอบการที่ร่วมโครงการ CSR-DPIM จำนวนกว่า ๓๖,๘๕๙,๐๒๖ บาท ส่งผลให้สังคมมีความเชื่อมั่น มีความปลอดภัยในด้านสิ่งแวดล้อมและคุณภาพชีวิตมากขึ้น

๑๑) ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม ชุมชนโดยรอบเหมืองมีส่วนร่วมในกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เหมืองช่วยสร้างหลักประกันในการรักษาและพัฒนาสิ่งแวดล้อมในชุมชนที่มีผลกระทบทางบวกต่อคุณภาพชีวิตของคนในสังคม และสิ่งแวดล้อมโดยรอบเหมือง และชุมชนได้รับการดูแลเฝ้าระวังจากโครงการพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการมากขึ้นโดยลำดับ ชุมชนสังคมมีความเชื่อมั่น มีความปลอดภัยในด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เกิดเครือข่ายทุกภาคส่วนในการดูแลสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เข้มแข็ง

๑๒) ผลกระทบต่อการเมือง นักการเมืองและพรรคการเมืองตระหนักและใช้มาตรการการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่า อุตสาหกรรมสีเขียวและอุตสาหกรรมเพื่อพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ได้รับการยอมรับจากประชาชนเป็นแนวโน้มนโยบายทางการเมืองของตน กระตุ้นสร้างความตระหนักแก่ประชาชนและสร้างการมีส่วนร่วมดูแลการใช้ทรัพยากรธรรมชาติของประชาชนและการสร้างประโยชน์ทางการเมืองของนักการเมืองมากขึ้น และมีการใช้การเมืองเป็นกลไกขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการที่เกิดประโยชน์จริงต่อการพัฒนาประเทศและการสร้างความมั่นคงยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติของประเทศมากขึ้น

๒. ผลการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจ

การปฏิบัติการกิจของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ ในภาพรวมมีความคุ้มค่าระดับมาก คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักเท่ากับ ๔.๒๐ โดยด้านประสิทธิภาพมีความคุ้มค่าระดับมาก คะแนน

เฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๐ ด้านประสิทธิผลมีความคุ้มค่าระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๐ ส่วนด้านผลกระทบมีความคุ้มค่าระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๒๐ ดัชนีที่มีคะแนนความคุ้มค่าสูงที่สุดได้แก่ตัวชี้วัดประสิทธิผลของค่าใช้จ่าย Benefit – Cost Ratio (สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง) คะแนน ๕ คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ๑.๕๐ ความคุ้มค่าระดับมากที่สุด ส่วนดัชนีที่มีคะแนนความคุ้มค่าต่ำที่สุด เป็นดัชนีผลกระทบต่อประชาชน เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง คะแนนเฉลี่ย ๓ คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก รายการละ ๐.๑๕ มีความคุ้มค่าระดับปานกลาง

๓. แนวทางการปรับปรุงการปฏิบัติการ การสร้างและการประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติการของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

๑) กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ควรจัดให้มีการทบทวนภารกิจของกรมในภาพรวม กำหนดภารกิจของกรมที่ชัดเจน ทั้งเป้าประสงค์ ผลผลิต ผลลัพธ์ ผลกระทบและตัวชี้วัดหลักของแต่ละภารกิจ เป็นตัวชี้วัดหลักของกรมที่ชัดเจนและวัดได้ เป็นที่รับรู้และยอมรับของผู้ปฏิบัติ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นกรอบภารกิจในภาพรวมของกรม ควบคู่กับการทบทวนบทบาท การควบคุม การส่งเสริม และการดูแลและใช้ทรัพยากรของชาติในฐานะเป็นผู้แทนของคนไทยทั้งประเทศ และเพิ่มภารกิจเชิงวิชาการและวิชาชีพให้มากขึ้น รวมทั้งทบทวนกลุ่มเป้าหมายผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้รับบริการและหน้าที่และประโยชน์ที่ผู้เกี่ยวข้องพึงปฏิบัติและจะได้รับ และจัดระบบการเข้าถึงบริการของกรมที่เป็นรูปธรรม

๒) ทบทวนการจัดโครงสร้างการบริหารงานของกรมให้มีความเบ็ดเสร็จในแต่ละภารกิจแต่ละส่วนงานที่รับผิดชอบ และลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน โดยกำหนดภารกิจ ผลผลิต ผลลัพธ์ ตัวชี้วัดหลักความสำเร็จของแต่ละส่วนงานที่ชัดเจน เกลี่ยอัตรากำลังให้ส่วนงานที่รับผิดชอบตัวชี้วัดหลักมากขึ้น จัดให้มีเจ้าภาพหลักรับผิดชอบตัวชี้วัดหลักของกรมอย่างชัดเจนระดับหน่วยงานและระดับบุคคล ส่งมอบงานและตรวจสอบความรับผิดชอบงานอย่างเป็นธรรม

๓) กำหนดเป้าหมาย ตัวชี้วัดและมาตรฐานการปฏิบัติการที่สอดคล้องกันอย่างชัดเจน จัดกลุ่มตัวชี้วัดหลักของกรม ครอบคลุม ๔ มิติความสำเร็จตามแนว Balanced Scorecard ทั้งในมิติประสิทธิภาพ ประสิทธิผล คุณภาพการบริการ และการพัฒนาองค์กร มอบหมายภารกิจควบคู่กับตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย จัดกลุ่มและเลือกตัวชี้วัดเพื่อการประเมิน ทั้งประเภทและระดับการประเมิน

๔) การพัฒนาตัวชี้วัดการปฏิบัติการของกรม ควรมีความครอบคลุม มีความตรงและความเชื่อมั่นในการวัดมากขึ้น ทั้งตัวชี้วัดที่ใช้จริงในการปฏิบัติและประเมินภารกิจ การประเมินความสำเร็จตามคำรับรองการปฏิบัติราชการและการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการ โดยการประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติการ ควรพัฒนาตัวชี้วัดเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวชี้วัดความเชื่อมั่น ความไว้วางใจของประชาชนที่มีต่อรัฐและผู้ประกอบการ ตัวชี้วัดการมีส่วนร่วมของประชาชนและตัวชี้วัดความคุ้มค่าที่เป็นมิติความสัมพันธ์ของประโยชน์ของภาคอุตสาหกรรมและประโยชน์ของประชาชนที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

๕) ควรส่งเสริมให้มีการประเมินความสำเร็จการปฏิบัติการระดับบุคคล ระดับส่วนงานและระดับกรมที่สัมพันธ์กันทุกระดับ ตามตัวชี้วัดที่เป็นที่ยอมรับ มีระบบการตรวจสอบและรายงานความสำเร็จของการปฏิบัติงานได้ตลอดเวลา และใช้ผลการประเมินเพื่อการปรับปรุงพัฒนาการปฏิบัติงานในทุกระดับอย่างต่อเนื่อง

๖) ควรปรับระบบการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ให้สะดวกและประเมินได้ถูกต้อง ตรงกับภารกิจและครบถ้วนยิ่งขึ้น ทั้งพัฒนาตัวชี้วัดที่วัดได้ตรงตามภารกิจ เลือกตัวชี้วัดประสิทธิภาพที่สะท้อนประสิทธิภาพได้จริง ตัวชี้วัดประสิทธิผลควรวัดได้มากกว่าการวัดผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ ควรเพิ่มผลตอบแทนด้านอื่น ๆ ในฐานะเป็นส่วนราชการและเป็นประโยชน์ของราชการ

ตัวชี้วัดผลกระทบต้องเป็นรูปธรรมมากขึ้นทุกด้าน ควรใช้ดัชนีความเชื่อมั่นในความรับผิดชอบต่อสังคม และสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการและของกรม ควรประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการทั้งก่อน ระหว่างและหลัง การปฏิบัติการ สามารถคัดแยกภารกิจที่คุ้มหรือไม่คุ้มค่า หรือมีการวิจัยเชิงประเมินเพื่อหาคำตอบตามตัวชี้วัดไว้ล่วงหน้า และ ผนวกผลการประเมินความคุ้มค่าเป็นส่วนหนึ่งของการรายงานผลการปฏิบัติงานของกรม

๓) จากผลการประเมินนี้ กรมควรเน้นการปฏิบัติการที่เป็นผลตรงหรือส่งผลตรงต่อความสำเร็จและความคุ้มค่าของการปฏิบัติ ใช้การประเมินเป็นกรอบการปฏิบัติการ ควรเพิ่มงานทางวิชาการในการส่งเสริมประสิทธิภาพและมาตรฐานการผลิตของผู้ประกอบการ งานโลจิสติกส์อุตสาหกรรม งานการจัดเก็บค่าภาคหลวงและภาษีให้เป็นธรรม สมประโยชน์และคุ้มค่า งานส่งเสริมเครือข่ายและการมีส่วนร่วม และงานส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการ ลดงานอำนวยการที่มีความซ้ำซ้อนในภารกิจและเพิ่มภาระงานโดยไม่สะท้อนผลผลิตที่เป็นรูปธรรม และให้ความสำคัญของการกำหนดนโยบาย การวางแผนและการปฏิบัติที่เป็นที่ยอมรับของสาธารณะ

๔.๒ อภิปรายผล

๑) การประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ครั้งนี้ได้ปรับใช้วิธีการประเมินตามคู่มือการประเมินความคุ้มค่าในการปฏิบัติการภาครัฐ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๕๓) ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยใช้ตัวชี้วัดและวิธีการวิเคราะห์ความคุ้มค่าตามคู่มือ ผู้ประเมินได้เพิ่มเกณฑ์และการประเมินความคุ้มค่าในแต่ละตัวชี้วัด พร้อมกับกำหนดน้ำหนักของแต่ละตัวชี้วัดในแต่ละมิติ ใช้คะแนนผลการปฏิบัติในแต่ละตัวชี้วัดพิจารณาความคุ้มค่าแต่ละตัวชี้วัด และคะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักพิจารณาความคุ้มค่าในการปฏิบัติการในภาพรวม ทำให้การประเมินครั้งนี้สามารถบอกระดับความคุ้มค่าของการปฏิบัติได้เป็นรายตัวชี้วัด และระดับความคุ้มค่าของการปฏิบัติการในภาพรวม

๒) ผลการประเมินพบว่า การปฏิบัติการในภาพรวมของกรมมีความคุ้มค่าในระดับมาก คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักเท่ากับ ๔.๒๐ แสดงว่าในภาพรวมการปฏิบัติการของกรมมีความคุ้มค่าระดับมาก โดยมีระดับและน้ำหนักความคุ้มค่าแตกต่างกันในแต่ละตัวชี้วัด ผลการประเมินพบว่า ด้านประสิทธิภาพมีความคุ้มค่าระดับมาก คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๐ ด้านประสิทธิผลมีความคุ้มค่าระดับมากที่สุด คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๐ ส่วนด้านผลกระทบมีความคุ้มค่าระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๒๐ มีข้ออภิปรายเพิ่มเติมคือ

การประเมินในมิติประสิทธิภาพแม้จะมีความคุ้มค่าระดับมาก แต่จำนวนตัวชี้วัดประสิทธิภาพที่ใช้ประเมินยังไม่ครบถ้วน โดยเฉพาะตัวชี้วัดผลิตภาพและมาตรฐานการปฏิบัติงานที่เป็นตัวชี้ประสิทธิภาพที่สำคัญยังไม่ได้นำมาใช้เป็นตัวชี้วัดในการประเมินครั้งนี้ จึงควรมีการพัฒนาตัวชี้วัดประสิทธิภาพเพิ่มเติมและสัมพันธ์กับการประเมินความสำเร็จตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ และผู้ปฏิบัติงานควรมีการประเมินและบันทึกข้อมูลประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานอย่างครบถ้วน การประเมินครั้งนี้ให้น้ำหนักการประเมินในมิติประสิทธิภาพ ๒๕ หรือร้อยละ ๒๕ เนื่องจากการประเมินความคุ้มค่าในมิติของกระบวนการ และควรนำตัวชี้วัดผลิตภาพและมาตรฐานการปฏิบัติงานมาใช้ในการประเมินด้วย

การประเมินในมิติประสิทธิผลให้น้ำหนักการประเมิน ๕๐ เนื่องจากเป็นตัวชี้วัดผลงานที่ใช้ประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติการ ตัวชี้วัดที่มีคะแนนความคุ้มค่าสูงที่สุดในมิตินี้ ได้ตัวชี้วัดประสิทธิผลของค่าใช้จ่าย Benefit – Cost Ratio หรือสัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง คะแนนการประเมินเท่ากับ ๕ คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก ๑.๕๐ มีความคุ้มค่าระดับมากที่สุด ตัวชี้วัดนี้เป็นตัวชี้วัดหลักของการวัดประสิทธิผลด้านเศรษฐกิจ คะแนนการประเมินสูงเนื่องจากการปฏิบัติการของกรมมีผลตอบแทนทางเศรษฐกิจที่เป็นรูปธรรม ทั้งมูลค่าการผลิตแร่ มูลค่าการใช้แร่ มูลค่าการส่งออก ค่าภาคหลวงแร่ และค่าภาษีที่ผู้ประกอบการต้องจ่ายให้กับรัฐหากพิจารณา

ความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจจึงมีระดับความคุ้มค่าค่อนข้างสูง อย่างไรก็ตามดัชนีการบรรลุเป้าหมายในการประเมินครั้งนี้ได้ใช้ผลการประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการในภาพรวมซึ่งครอบคลุมตัวชี้วัดที่หลากหลาย ยังไม่มีการกำหนดดัชนีการบรรลุวัตถุประสงค์เป้าหมายเป็นการเฉพาะ เป็นที่น่าสังเกตคือ การประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการมีการต่อรองตัวชี้วัดและเกณฑ์การประเมินเป็นรายปี มีการกำหนดเป้าหมายการปฏิบัติงานที่สูงขึ้นเพื่อส่งเสริมการยกระดับความสำเร็จในการปฏิบัติราชการ การประเมินปี ๒๕๕๙ คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักที่ได้ลดลงมากเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับปี ๒๕๕๘ แต่คะแนนการประเมินยังอยู่ในระดับมากเพราะไม่ได้ใช้คะแนนสัมพัทธ์ระหว่างปี ส่วนดัชนีการประเมินความคุ้มค่าด้านความพึงพอใจของผู้รับบริการในส่วนของผลงาน คะแนนการประเมินอยู่ในระดับมากเช่นกันโดยใช้คะแนนการประเมินเชิงวิจัยที่กรมได้ดำเนินการวิจัยไว้ก่อนแล้วในปี ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ดีในการเตรียมข้อมูลการประเมิน หรือการประเมินไว้ล่วงหน้าประกอบการประเมินความคุ้มค่าในรอบปี

การประเมินผลกระทบ ยังไม่มีดัชนีการประเมินหรือการประเมินผลกระทบไว้ล่วงหน้า การประเมินครั้งนี้จึงเป็นการประเมินจากข้อมูลเชิงประจักษ์ที่ปรากฏเห็นได้เท่านั้น ให้น้ำหนักคะแนนเท่ากับมิติประสิทธิภาพคือ ๒๕ จากน้ำหนักรวม ๑๐๐ หรือร้อยละ ๒๕ เป็นด้านที่มีคะแนนความคุ้มค่าต่ำที่สุด ยกเว้นด้านผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ค่อนข้างเป็นรูปธรรม ส่วนดัชนีอื่นทั้งผลกระทบต่อประชาชน เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง มีคะแนนเฉลี่ย ๓ คะแนนเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก รายการละ ๐. ๑๕ มีความคุ้มค่าเพียงในระดับปานกลาง การประเมินด้านผลกระทบให้เห็นความคุ้มค่าได้เป็นรูปธรรม ควรมีการพัฒนาตัวชี้วัดด้านนี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่นตัวชี้วัดเกี่ยวกับความเชื่อมั่นและการยอมรับของสังคมที่มีต่อการประกอบการ ความเชื่อมั่นและความปลอดภัยทางสิ่งแวดล้อมที่เป็นผลกระทบเฉพาะและต้องสะท้อนความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจของกรมได้อย่างแท้จริง

๓) ข้อเสนอเพื่อการปรับปรุงการปฏิบัติการกิจและการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจ เป็นข้อเสนอจากข้อมูลจากการประเมินความคุ้มค่าในครั้งนี้ ผนวกกับกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในการปฏิบัติการกิจจริงของกรม จากข้อมูลการเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายต่อหน่วยและผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ กรมมีการกำหนดผลผลิตและตัวชี้วัดผลผลิตไว้ค่อนข้างกว้าง ไม่สะท้อนความสำคัญของการปฏิบัติงาน ความคุ้มค่า ประกอบการพัฒนาการปฏิบัติงานและการขอตั้งงบประมาณได้ชัดเจน การปรับลดภารกิจและการขอตั้งงบประมาณจึงจำเป็นต้องใช้ข้อมูลอื่นประกอบ อย่างไรก็ตามข้อเสนอการปรับปรุงการปฏิบัติงานครั้งนี้ได้เสนอบนข้อมูลการปฏิบัติงานจริงของกรมประกอบ ซึ่งกรมควรจัดให้มีการทบทวนภารกิจ บทบาท โครงสร้าง นโยบาย เป้าประสงค์ ยุทธศาสตร์ และกลไกการบริหารจัดการและการปฏิบัติงานในภาพรวม สะท้อนให้เห็นความสำคัญในบทบาทและภารกิจของกรมในฐานะเป็นส่วนราชการและเป็นตัวแทนของประชาชนในการดูแลและใช้ทรัพยากรของชาติ รวมทั้งปรับวิธีการประเมินผลการปฏิบัติงานทั้งตัวชี้วัด ประเภทการประเมิน และใช้การประเมินเป็นกรอบการปฏิบัติและการบริหารงานของกรม เป็นทั้งผู้แทนภาครัฐ ผู้ประกอบการเอกชนและตัวแทนประชาชนได้อย่างแท้จริง

๔.๓ ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอในการนำผลการประเมินไปใช้

๑) กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ควรจัดให้มีการทบทวนภารกิจของกรมในภาพรวม ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งภารกิจ เป้าประสงค์ ผลผลิต ผลลัพธ์ ผลกระทบและตัวชี้วัดหลัก ทบทวนบทบาท การควบคุม การส่งเสริม และการดูแลและใช้ทรัพยากรของชาติในฐานะเป็นผู้แทนของคนไทยทั่วประเทศ ทบทวนการจัดโครงสร้าง การบริหารงานของกรม เกลี่ยอัตรากำลังให้ส่วนงานที่รับผิดชอบตัวชี้วัดหลักมากขึ้น จัดให้มีเจ้าภาพหลักรับผิดชอบตัวชี้วัดหลักของกรมทุกระดับถึงระดับบุคคล อย่างชัดเจนระดับหน่วยงานและระดับบุคคล ปรับเพิ่มผลผลิต ตัวชี้วัดและมาตรฐานการปฏิบัติการกิจที่สอดคล้องกัน จัดกลุ่มตัวชี้วัดหลักของกรม ครอบคลุม ๔ มิติความสำเร็จตามแนว

Balanced Scorecard ทั้งในมิติประสิทธิภาพ ประสิทธิผล คุณภาพการบริการ และการพัฒนาองค์กร มอบหมายและสร้างความเข้าใจในการกิจควบคู่กับตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายถึงระดับบุคคล

๒) กรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ ควรพัฒนาตัวชี้วัดการปฏิบัติภารกิจที่ครอบคลุม มีความตรงและความเชื่อมั่น ทั้งตัวชี้วัดที่ใช้จริงในการปฏิบัติงานและประเมินภารกิจ การประเมินความสำเร็จตามคำรับรองการปฏิบัติราชการและการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจ เพิ่มตัวชี้วัดความเชื่อมั่น ความไว้วางใจของประชาชนที่มีต่อรัฐและผู้ประกอบการ ตัวชี้วัดการมีส่วนร่วมของประชาชนและตัวชี้วัดความคุ้มค่าที่เป็นมิติความสัมพันธ์ของประโยชน์ของภาคอุตสาหกรรมและประโยชน์ของประชาชนที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

๓) กรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ ควรส่งเสริมให้มีการประเมินความสำเร็จการปฏิบัติภารกิจระดับบุคคล ระดับส่วนงานและระดับกรมที่สัมพันธ์กันทุกระดับ ตามตัวชี้วัดที่เป็นที่ยอมรับ มีระบบการตรวจสอบและรายงานความสำเร็จของการปฏิบัติงานได้ตลอดเวลา และใช้ผลการประเมินเพื่อการปรับปรุงพัฒนาการปฏิบัติงานในทุกระดับอย่างต่อเนื่อง

๔) กรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ ควรเน้นการปฏิบัติภารกิจที่เป็นผลตรงหรือส่งผลตรงต่อความสำเร็จและความคุ้มค่าของการปฏิบัติภารกิจ ควรเพิ่มงานทางวิชาการในการส่งเสริมประสิทธิภาพและมาตรฐานการผลิตของผู้ประกอบการ งานโลจิสติกส์อุตสาหกรรม งานการจัดเก็บค่าภาคหลวงและภาษีให้เป็นธรรม สมประโยชน์และคุ้มค่า งานส่งเสริมเครือข่ายและการมีส่วนร่วม และงานส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการ ลดงานอำนาจการที่มีความซ้ำซ้อนในภารกิจและเพิ่มภาระงานโดยไม่สะท้อนผลผลิตและตัวชี้วัดที่เป็นรูปธรรม รวมทั้งเน้นการพัฒนานโยบาย แผนและผลงานที่เป็นที่ยอมรับของสาธารณะ

๒. ข้อเสนอแนะในการประเมินครั้งต่อไป

๑) ปรับระบบการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติภารกิจของกรมอุตสาหกรรมการพื้นฐานและการเหมืองแร่ ให้สะดวกและประเมินได้ถูกต้อง ตรงกับภารกิจและครบถ้วนยิ่งขึ้น

๒) วิจัยพัฒนาตัวชี้วัดที่วัดได้ตรงตามภารกิจ ทั้งตัวชี้วัดประสิทธิภาพ ตัวชี้วัดประสิทธิผล ตัวชี้วัดผลตอบแทนและความคุ้มค่าที่วัดผลตอบแทนได้ในทุก ๆ ด้าน ในฐานะเป็นส่วนราชการและประโยชน์ของราชการ

รวมทั้ง ตัวชี้วัดผลกระทบ ทั้งด้านประชาชน เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและการเมือง เพิ่มดัชนีความเชื่อมั่นในความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมของผู้ประกอบการและของกรม

๓) วิจัยปฏิบัติการพัฒนาการประเมินผลการปฏิบัติภารกิจ ทั้งการประเมินผลการปฏิบัติงาน การประเมินผลการปฏิบัติงานตามคำรับรองการปฏิบัติราชการและการประเมินความคุ้มค่าของการปฏิบัติภารกิจ

๔) ประเมินผลการประเมิน การใช้ผลการประเมินและการพัฒนาระบบการประเมินการปฏิบัติภารกิจของกรมในภาพรวม

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เกณฑ์และเครื่องมือการประเมิน

**เกณฑ์การประเมินระดับความคุ้มค่าของการปฏิบัติการกิจกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่
ปี ๒๕๕๙**

มิติ / ตัวชี้วัด	น้ำหนัก	เกณฑ์ความคุ้มค่า
๑. มิติประสิทธิภาพ	๒๕	
๑) ต้นทุนต่อหน่วย	๑๐	๑ - ค่าใช้จ่ายต่อหน่วยสูงกว่าแผนเกินร้อยละ ๒๐ ๒ - ค่าใช้จ่ายต่อหน่วยสูงกว่าแผน ๓ - ค่าใช้จ่ายต่อหน่วยเป็นไปตามแผน ๔ - ค่าใช้จ่ายต่อหน่วยต่ำกว่าปีที่แล้วมา ๕ - ค่าใช้จ่ายต่อหน่วยเป็นไปตาม ๔ และลดลง จากปีที่แล้วมามากกว่า ร้อยละ ๒๐
๒. ปริมาณผลผลิตที่ได้จริงเมื่อเปรียบเทียบกับ แผน	๕	๑ - ผลผลิตต่ำกว่าแผนมากกว่าร้อยละ ๑๐ ๒ - ผลผลิตต่ำกว่าแผน ร้อยละ ๑-๑๐ ๓ - ผลผลิตเท่ากับแผน ๔ - ผลผลิตสูงกว่าแผน ร้อยละ ๑-๑๐ ๕ - ผลผลิตสูงกว่าแผน มากกว่าร้อยละ ๑๐
๓. ความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อกระบวนการ ให้บริการ	๕	๑ - ต่ำกว่า ร้อยละ ๒๐ ๒ - ร้อยละ ๒๐-๔๙ ๓ - ร้อยละ ๕๐-๗๐ ๔ - ร้อยละ ๗๑-๙๐ ๕ - มากกว่าร้อยละ ๙๐
๔. สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริง ต่อค่าใช้จ่ายตามแผน	๕	๑ - ต่ำกว่าแผน ร้อยละ ๑๐ ขึ้นไป ๒ - ต่ำกว่าแผน ๓ - เท่ากับแผน ๔ - สูงกว่าแผน ไม่เกินร้อยละ ๑๐ ๕ - สูงกว่าแผน มากกว่าร้อยละ ๑๐
๒. มิติประสิทธิผล	๕๐	
๑) ระดับความสำเร็จในการบรรลุ วัตถุประสงค์ / เป้าหมาย	๑๐	๑ - ต่ำกว่า ๑ .๕๐
		๒ - ๑.๕๐ – ๒.๔๙
		๓ - ๒.๕๐ – ๓.๔๙
		๔ - ๓.๕๐ – ๔.๕๐
		๕ - ๔.๕ ขึ้นไป

มิติ / ตัวชี้วัด	น้ำหนัก	เกณฑ์ความคุ้มค่า
๒) ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยของผู้รับบริการ / ผู้ใช้ประโยชน์	๑๐	๑ - ต่ำกว่า ร้อยละ ๒๐
		๒ - ร้อยละ ๒๐-๔๙ ๓ - ร้อยละ ๕๐-๗๐ ๔ - ร้อยละ ๗๑-๙๐ ๕ - มากกว่าร้อยละ ๙๐
๓) ประสิทธิภาพของค่าใช้จ่าย Benefit – Cost Ratio (สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ ต่อ ค่าใช้จ่ายจริง)	๓๐	๑ - ต่ำกว่า ๒๐ ๒ - ๒๐ – ๔๙ ๓ - ๕๐ – ๗๔ ๔ - ๗๕ – ๑๐๐ ๕ - สูงกว่า ๑๐๐
๓.ผลกระทบ	๒๕	
๑) ผลกระทบต่อประชาชน	๕	๑ - ต่ำกว่า ๐.๕๐ ๒ - ๐.๕๐ – ๑.๔๙ ๓ - ๑.๕๐ – ๓.๔๙ ๔ - ๓.๕๐ – ๔.๕๐ ๕ - สูงกว่า ๔.๕
๒) ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ	๕	๑ - ต่ำกว่า ๐.๕๐ ๒ - ๐.๕๐ – ๑.๔๙ ๓ - ๑.๕๐ – ๓.๔๙ ๔ - ๓.๕๐ – ๔.๕๐ ๕ - สูงกว่า ๔.๕
๓) ผลกระทบต่อสังคม	๕	๑ - ต่ำกว่า ๐.๕๐ ๒ - ๐.๕๐ – ๑.๔๙ ๓ - ๑.๕๐ – ๓.๔๙ ๔ - ๓.๕๐ – ๔.๕๐ ๕ - สูงกว่า ๔.๕
๔) ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	๕	๑ - ต่ำกว่า ๐.๕๐ ๒ - ๐.๕๐ – ๑.๔๙ ๓ - ๑.๕๐ – ๓.๔๙ ๔ - ๓.๕๐ – ๔.๕๐ ๕ - สูงกว่า ๔.๕

รายการ	หน่วยนับ	ผลผลิต	
		แผน	ผล

แบบ ๒ แบบทบทวนตัวชี้วัดและข้อมูลประกอบการประเมิน

ตัวชี้วัด	ข้อมูลประกอบการประเมิน
มิติประสิทธิภาพ ๑. ต้นทุนต่อหน่วย ๒. ปริมาณผลผลิตที่ได้จริงเมื่อเปรียบเทียบกับแผน ๓. ความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อกระบวนการให้บริการ ๔. สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริง ต่อค่าใช้จ่ายตามแผน	
มิติประสิทธิผล ๑) ระดับความสำเร็จในการบรรลุวัตถุประสงค์ / เป้าหมาย ๒) ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยของผู้รับบริการ / ผู้ใช้ประโยชน์ ๓) ประสิทธิภาพของค่าใช้จ่าย Benefit – Cost Ratio (สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ ต่อค่าใช้จ่ายจริง)	
ผลกระทบ ๑) ผลกระทบต่อประชาชน ๒) ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ ๓) ผลกระทบต่อสังคม ๔) ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ๕) ผลกระทบต่อการเมือง	

หมวด	แผน	ผลการใช้จริง

รายการผลตอบแทนทางเศรษฐกิจ	มูลค่า(บาท)

มติ/ตัวชี้วัด	น้ำหนัก	คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก	ระดับความ คุ้มค่า
๑. มิติประสิทธิภาพ	๒๕			
๑) ต้นทุนต่อหน่วย	๑๐			
๒) ผลผลิตที่ทำได้เมื่อเปรียบเทียบกับแผน	๕			

มิติ/ตัวชี้วัด	น้ำหนัก	คะแนน ที่ได้	คะแนนถ่วง น้ำหนัก	ระดับความ คุ้มค่า
๓) ความพึงพอใจต่อกระบวนการของผู้รับบริการ	๕			
๔) สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผน	๕			
๒. มิติประสิทธิผล	๕๐			
๑) ระดับความสำเร็จในการบรรลุวัตถุประสงค์ / เป้าหมาย	๑๐			
๒) ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยของผู้รับบริการ / ผู้ใช้ประโยชน์	๑๐			
๓) ประสิทธิภาพของค่าใช้จ่าย Benefit- Cost Ratio (สัดส่วนผลตอบแทนทางเศรษฐกิจต่อค่าใช้จ่ายจริง)	๓๐			
๓. ผลกระทบ	๒๕			
๑) ผลกระทบต่อประชาชน	๕			
๒) ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ	๕			
๓) ผลกระทบต่อสังคม	๕			
๔) ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	๕			
๕) ผลกระทบต่อการเมือง	๕			
รวม	๑๐๐			

ภาคผนวก ข

แนวคิดการประเมินความคุ้มค่า

(จากคู่มือการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานภารกิจภาครัฐ
สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.)

การประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจของรัฐ

๑. กรอบแนวคิดการประเมินความคุ้มค่า

จากสาระสำคัญของมาตรา ๒๒ ดังกล่าว สามารถกำหนดกรอบแนวคิดการประเมินความคุ้มค่าได้ดังนี้

การประเมินความคุ้มค่า หมายถึง การประเมินการดำเนินการกิจของภาครัฐเพื่อให้ได้ผลผลิต ผลลัพธ์ ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ และมีผลประโยชน์ที่สมดุลกับทรัพยากรที่ใช้ ทั้งนี้ ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นอาจเป็นได้ทั้งผลสำเร็จที่พึงประสงค์ และผลกระทบในทางลบที่เกิดขึ้นแก่ประชาชนและสังคม ทั้งที่สามารถคำนวณเป็นตัวเงินได้และไม่สามารถคำนวณเป็นเงินได้

๒. วัตถุประสงค์ของการประเมินความคุ้มค่า มุ่งให้ส่วนราชการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจด้วยตนเอง (Self-assessment) เพื่อ:-

- (๑) ประเมินว่าการปฏิบัติการกิจ มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และได้ก่อให้เกิดผลประโยชน์ต่อประชาชนและภาครัฐ มากหรือน้อยกว่าค่าใช้จ่ายและผลเสียที่เกิดขึ้นเพียงใด
- (๒) เป็นข้อมูลสำหรับส่วนราชการในการทบทวนจัดลำดับความสำคัญในการเลือกปฏิบัติการกิจ หรือเป็นข้อมูลสำหรับรัฐบาลเพื่อพิจารณาขุบเลิกการกิจ รวมทั้งการปรับปรุงวิธีการปฏิบัติการกิจ (Self-improvement) ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเพิ่มขึ้น
- (๓) เป็นแนวทางในการพิจารณาจัดตั้งงบประมาณของส่วนราชการในปีต่อไป (Self-control)

๓. กรอบการประเมินความคุ้มค่า

เพื่อให้การประเมินความคุ้มค่าเป็นเครื่องมือใช้ประกอบการพิจารณาทางเลือกในการปฏิบัติการกิจที่ก่อประโยชน์ต่อประชาชนสูงสุด การประเมินจึงให้ความสำคัญกับประเด็นการทำงานใน ๓ มิติ ได้แก่ มิติ ประสิทธิภาพ ควบคู่ไปกับมิติประสิทธิภาพ และมิติผลกระทบ ซึ่งมีความหมายและตัวอย่างตัวชี้วัด ดังนี้

- ๑) **ประสิทธิผลการปฏิบัติการกิจ** เป็นการประเมินการบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการปฏิบัติการกิจ โดยเปรียบเทียบผลที่ได้รับจากการปฏิบัติการกิจว่ามีความสอดคล้องเป็นไปตาม วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และผลที่คาดว่าจะได้รับที่กำหนดไว้ก่อนดำเนินการหรือไม่ โดยพิจารณาจากตัวชี้วัด ๒ ด้าน ได้แก่ การบรรลุวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติการกิจ และความพึงพอใจต่อผลประโยชน์ที่ได้รับจากผลผลิตหรือบริการ โดยมีขอบเขตและตัวชี้วัด ดังนี้

- (๑) **การบรรลุวัตถุประสงค์** : หมายถึง การเปรียบเทียบผลผลิตที่ได้จากการปฏิบัติการกิจ ซึ่งเป็นได้ทั้งสิ่งของหรือบริการ เทียบกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์ในกรอบระยะเวลาที่ได้กำหนดไว้ เพื่อประเมินระดับความสำเร็จในการทำงานว่าสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ ได้เพียงใด รวมทั้งการประเมินด้วยการบรรลุวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติการกิจนั้น มีค่าใช้จ่ายเท่าใด หรือเรียกว่าประสิทธิผลของค่าใช้จ่าย (Cost-effectiveness) ด้วย

- (๒) **ความพึงพอใจ :** ความพอใจของผู้รับบริการและผู้ใช้ประโยชน์จากผลผลิตและบริการนั้นๆ โดยผู้ใช้ประโยชน์ อาจหมายถึง ประชาชนหรือหน่วยงานอื่น ที่ได้รับประโยชน์โดยตรง

ตัวอย่างตัวชี้วัดประสิทธิผล

ประเด็นการประเมินผล	ตัวอย่างตัวชี้วัด
๑. การบรรลุวัตถุประสงค์	- ระดับความสำเร็จในการบรรลุวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติงาน (ร้อยละ) เช่น -ความสำเร็จในการให้บริการกำจัดลูกน้ำยุงลาย -ความสำเร็จในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ในการปราบปรามยาเสพติด - ระดับความสำเร็จในการบรรลุวัตถุประสงค์ต่อค่าใช้จ่ายรวม
๒. ความพึงพอใจของผู้ใช้ประโยชน์	ระดับความพึงพอใจเฉลี่ยของผู้รับบริการและผู้ใช้ประโยชน์ (ร้อยละ)

- (๓) ในกรณีที่สามารบประเมินความคุ้มค่าที่เปรียบเทียบ กับ Cost ได้แก่ Benefit - Cost Ratio ในกรณี กระทรวงด้านเศรษฐกิจ หรือ Cost-Effectiveness ในกรณีกระทรวงด้านสังคม ก็ควรจะแสดงผลการวัดเพิ่มเติมด้วย
- (๔) การวัดความพึงพอใจของผู้รับบริการและผู้ใช้ประโยชน์จากผลผลิตและบริการนั้นๆ ทั้งในด้านคุณภาพผลผลิตและการให้บริการ ระยะเวลาที่ใช้ในการได้รับบริการ โดยผู้ใช้ประโยชน์ เน้นการวัดผลประโยชน์ที่กลุ่มเป้าหมายได้รับ จึงจะถือว่าเป็นการวัดผลลัพธ์ (Outcome) ในระดับประสิทธิผล แต่ถ้านเน้นการวัดการให้บริการในกระบวนการ (process) ให้แก่กลุ่มเป้าหมาย จะถือว่าเป็นการวัดผลผลิต (Output) ในระดับประสิทธิภาพ
- ๒) **ประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน** หมายถึง การประเมินความเหมาะสมสอดคล้องของการใช้ทรัพยากรและกระบวนการทำงาน เพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตตามวัตถุประสงค์ โดยพิจารณาจากผลผลิตเทียบกับต้นทุนทั้งหมด การจัดหาทรัพยากรที่ได้มาตรฐาน มีค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม รวมทั้งมีกระบวนการทำงานที่ประหยัดทรัพยากร ทั้งนี้ ตัวชี้วัดมี ๒ ด้าน ได้แก่ ประสิทธิภาพการผลิตและการประหยัด โดยมีขอบเขตและตัวชี้วัด ดังนี้
- (๑) **ประสิทธิภาพการผลิต** หมายถึง ความสอดคล้องของการใช้ทรัพยากรที่เป็นปัจจัย (Input) กระบวนการดำเนินการ (Process) และผลผลิต (Output) เพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตตามวัตถุประสงค์ของภารกิจ ซึ่งประเด็นในการพิจารณาแบ่งออกเป็น ๔ กลุ่มหลัก ดังนี้

- **ประสิทธิภาพการดำเนินงานโดยรวม** ประกอบด้วยประเด็นย่อย อาทิ การผลิตผลผลิตโดยใช้ค่าใช้จ่ายน้อยกว่าแผนที่กำหนด หรือผลผลิตของการใช้ปัจจัยการผลิตสูงกว่าแผนที่กำหนด การรายงานและการปรับปรุงการดำเนินงาน เป็นต้น
 - **การปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินงาน** ประกอบด้วยประเด็นย่อย อาทิ การมีทางเลือกอื่นๆ ในการดำเนินงาน การปรับปรุงวิธีการทำงานที่มีอยู่ การใช้เทคโนโลยีและเครื่องจักรแทนคน ความพยายามอย่างต่อเนื่องในการลดต้นทุนปัจจัยการผลิต เป็นต้น
 - **ระบบการจัดการและการปฏิบัติงาน** ประกอบด้วยประเด็นย่อย อาทิ การจัดทำแผนกลยุทธ์ แผนปฏิบัติการ การจัดสรรงบประมาณและทรัพยากร ระบบและกระบวนการในการทำงาน การดำเนินการตรวจสอบและควบคุม เป็นต้น
 - **สิ่งแวดล้อมในการทำงาน** ประกอบด้วยประเด็นย่อย อาทิ การเห็นความสำคัญของประสิทธิภาพ การมุ่งเน้นลูกค้าและการบริการ การมีความเชื่อถือได้ การมีระบบให้กำลังใจและประกาศความดีความชอบ การปฏิบัติงานในแนวทางที่มาจากความเห็นชอบร่วมกัน เป็นต้น
- (๒) **การประหยัด** หมายถึง การได้รับทรัพยากรในปริมาณและคุณภาพที่เหมาะสมด้วยต้นทุนที่ต่ำสุด ซึ่งประเด็นในการประเมิน อาทิ การลดค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติการ ค่าใช้จ่ายในการจัดทำปัจจัยการผลิต เป็นต้น

ตัวอย่างตัวชี้วัดประสิทธิภาพ

ประเด็นการประเมินผล	ตัวอย่างตัวชี้วัด
๑. ประสิทธิภาพการดำเนินงาน	■ ต้นทุนต่อหน่วยผลผลิตหรือค่าใช้จ่ายต่อหน่วยผลผลิต ■ สัดส่วนจำนวนผลผลิตต่อปัจจัยนำเข้า เช่น ผลผลิตต่อคน ผลผลิตต่อเครื่องจักร ■ ความก้าวหน้าในการดำเนินงานเทียบกับแผน ■ สัดส่วนเวลาที่ใช้จริงในการให้บริการเปรียบเทียบกับระยะเวลาที่กำหนด ■ ขั้นตอนและระยะเวลาที่ลดลง
๒. การประหยัด	■ สัดส่วนงบประมาณที่สามารถประหยัดได้ในการปฏิบัติการกิจ ■ สัดส่วนงบประมาณที่ใช้จัดหาปัจจัยการผลิต เกี่ยวกับแผนที่กำหนดไว้

๓) **ผลกระทบ** หมายถึง ผลอันสืบเนื่องจากการปฏิบัติการกิจ ทั้งที่คาดหวังหรือตั้งใจ และไม่ได้คาดหวัง ทั้งที่เกิดขึ้นระหว่างและภายหลังการปฏิบัติการกิจ ที่อาจกระทบต่อการพัฒนาในมิติอื่น หรือการปฏิบัติการกิจของหน่วยงานอื่น หรือประชาชนทั้งที่เป็นกลุ่มเป้าหมายและกลุ่มอื่น ทั้งในและนอกพื้นที่ การวิเคราะห์ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานตามภารกิจภาครัฐ ครอบคลุมถึงผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมทั้งผลกระทบด้านบวกและด้านลบ ในมิติที่สามารถประเมินในรูปตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงิน นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงผลกระทบในกรณีที่ไม่ได้ดำเนินงานตามภารกิจภาครัฐด้วย ซึ่งมีประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

(๑) **ผลกระทบต่อประชาชน** ได้แก่ ผลกระทบที่ประชาชนได้รับจากการดำเนินงานตามภารกิจภาครัฐ ที่เป็นประโยชน์และความพึงพอใจ เช่น การมีงานทำและการเพิ่มรายได้ให้ประชาชน การพัฒนาศักยภาพและคุณภาพชีวิตประชาชน หรือผลกระทบทางลบ เช่น การสูญเสียอาชีพ/ทรัพย์สิน การเจ็บป่วยจากมลภาวะที่เกิดจากการดำเนินภารกิจ

(๒) **ผลกระทบทางสังคม** ได้แก่ ผลกระทบที่เกิดขึ้นแก่สังคมจากการดำเนินงานตามภารกิจภาครัฐ ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับโครงสร้างทางสังคม วิถีชีวิต อาชีพ วัฒนธรรม ภูมิปัญญา ชุมชน และการสร้างความเป็นธรรมให้สังคม

(๓) **ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม** ได้แก่ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการดำเนินงานตามภารกิจภาครัฐ เช่น ด้านมลภาวะ ด้านทรัพยากรธรรมชาติ ด้านระบบนิเวศ และด้านภูมิสถาปัตยกรรม

(๔) **ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ** ได้แก่ผลกระทบต่อรายได้ประชาชาติ/การขยายตัวทางเศรษฐกิจ การสร้างความเป็นธรรมและการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ (ระดับราคาสินค้า ดุลบัญชีเดินสะพัด ดุลการคลัง การกีดกันการค้า) และการกระจายรายได้

(๕) **ผลกระทบด้านอื่นๆ** เช่น ด้านการเมือง และความมั่นคงของประเทศ

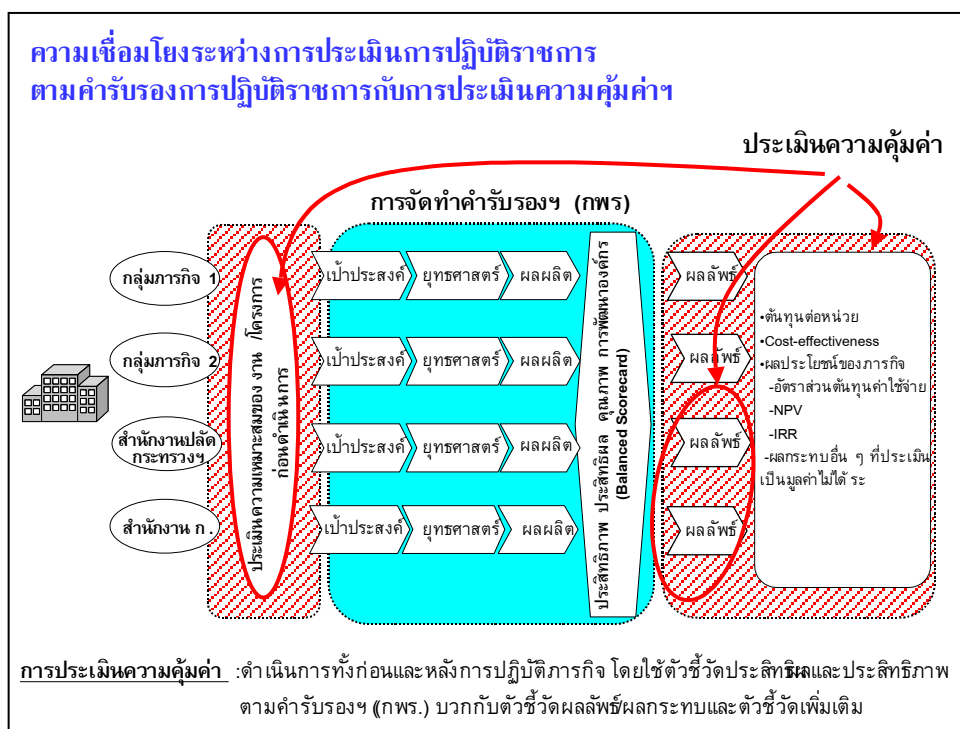
การเชื่อมโยงผลผลิตจากการใช้จ่ายงบประมาณของกรมที่วิเคราะห์ไปยังยุทธศาสตร์ของกระทรวง และยุทธศาสตร์จะต้องชัดเจน มิฉะนั้น อาจจะนำเอาผลกระทบอันเกิดจากอิทธิพลของผลผลิตของกรมอื่นมาเป็นผลงานของกรมที่วิเคราะห์ได้ (ต้องสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ว่าผลผลิตของกรมที่วิเคราะห์เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ก่อให้เกิดผลกระทบนั้น)

๔. ความเชื่อมโยงระหว่างการประเมินความคุ้มค่ากับการประเมินการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ

ตามนัยของพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้กำหนดเรื่องการประเมินผลการปฏิบัติราชการและการประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติงานของรัฐบาล โดยมีความเชื่อมโยงกัน ดังนี้

(๑) **การประเมินผลการปฏิบัติราชการ** (มาตรา ๔๕-๔๙) ยึดเป้าประสงค์และยุทธศาสตร์ ของหน่วยงานเป็นกรอบในการประเมิน โดยมีขอบเขตครอบคลุมการประเมินผลสำเร็จตามเป้าหมายในระดับผลผลิต ทั้งนี้ การประเมินผลการปฏิบัติราชการเน้นใน ๔ มิติ คือ ประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ คุณภาพการให้บริการ และการพัฒนาองค์กร ตามหลักการประเมินผลแบบสมดุล (Balanced Scorecard) การประเมินผลในส่วนนี้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินการ

(๒) **การประเมินความคุ้มค่า** (มาตรา ๒๒) เป็นการประเมินในระดับผลกระทบและผลลัพธ์ ซึ่งเชื่อมโยงต่อยอดจากการประเมินการปฏิบัติราชการ การประเมินความคุ้มค่า จะดำเนินการทั้งก่อนและหลังการปฏิบัติงานของหน่วยงาน โดยการประเมินก่อน เน้นการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ รวมถึงผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ขณะที่ การประเมินภายหลังเป็นการประเมินว่าผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นตรงตามที่วิเคราะห์ไว้หรือไม่ รวมทั้งมีผลกระทบอื่นใดที่ไม่ได้ตั้งใจเกิดขึ้นบ้าง ทั้งในเชิงบวกและลบ การประเมินผลในส่วนนี้ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและสำนักงานงบประมาณร่วมกันกำหนดกรอบแนวทางการประเมิน

๕. ความแตกต่างของการประเมินความคุ้มค่ากับการประเมินความคุ้มค่า

การประเมินความคุ้มค่าตามคู่มือเล่มนี้ ยึดถือวิธีการประเมินความคุ้มค่าตามหลักสากลว่าด้วยการประเมิน Value-For-Money (VFM) ที่เน้น “ประสิทธิภาพ” “ประสิทธิผล” และ “ผลกระทบ” นอกจากนี้ ยังพิจารณาถึงความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติตามหลักการบริหารงบประมาณในระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงานตามยุทธศาสตร์อีกด้วย

“การประเมินความคุ้มค่า” มีความแตกต่างจาก “การประเมินความคุ้มค่า” ในประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. ประเภทของภารกิจที่วัดผล เนื่องจากภารกิจของรัฐมีความหลากหลายทั้งด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านความมั่นคง ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านการบริหารทั่วไปของรัฐ การวัดผลในแต่ละประเภทจะมีความแตกต่างกันโดยเฉพาะการวัดผลตอบแทนในระดับผลกระทบที่ตีมูลค่าเป็นเงิน มักจะทำได้เพียงภารกิจด้านเศรษฐกิจเท่านั้น ซึ่งนำไปใช้ให้คำตอบ “ความคุ้มค่า” ระหว่างคำตอบแทนและค่าใช้จ่ายที่เป็นเงินต่อเงินได้ ในขณะที่การวัดผลตอบแทนในระดับผลกระทบด้านสังคม ด้านความมั่นคง และด้านสิ่งแวดล้อมมักจะตีมูลค่าเป็นเงินไม่ได้ และถ้าต้องการจะตีมูลค่าเป็นเงินก็อาจจะไม่ครอบคลุมผลตอบแทนในทุกประเด็นทั้งผลกระทบเชิงบวก (Positive Impact) และผลกระทบเชิงลบ (Negative Impact) ซึ่งนำไปใช้พิจารณาระหว่างผลตอบแทนที่ไม่ใช่เชิงเศรษฐกิจ (Non-economic Value) กับค่าใช้จ่ายที่เป็นเงิน เพื่อวัด “ความคุ้มค่า”
2. คุณสมบัติของภารกิจที่วัดผล เนื่องจากภารกิจของรัฐเป็นการกระทำที่ต่อเนื่องเป็นกิจวัตร (Routine Work) เป็นส่วนใหญ่ และมีเพียงบางภารกิจที่มีลักษณะเป็นโครงการ (Project) ซึ่งการ

วัดผลตอบแทนของโครงการจะต้องกำหนดอายุการดำเนินงานของโครงการเพื่อคำนวณ “ความคุ้มค่า” เช่น การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ (ถนน ท่าเรือ เขื่อน เป็นต้น) และการลงทุนของรัฐวิสาหกิจ ในขณะที่ภารกิจของรัฐที่ต้องดำเนินงานเป็นกิจวัตร (Routine Work) ไม่เป็นโครงการที่กำหนดอายุการดำเนินงานของโครงการได้ เช่น การลงทุนด้านการศึกษาทั้งในและนอกโรงเรียน การให้บริการสาธารณสุขและสังคมสงเคราะห์ การอนุรักษ์วัฒนธรรม การพัฒนาสังคมและสถาบันครอบครัว การอำนวยความสะดวก และการป้องกันและรักษาความมั่นคงของชาติ เป็นต้น

3. ระดับของการวัดผล เนื่องจากกิจกรรมในภารกิจของรัฐมีหลายลักษณะ เช่น การผลิตสินค้า การให้การศึกษา การรักษาพยาบาล การให้สวัสดิการสงเคราะห์ การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ซึ่งให้ความสำคัญกับการวัดในระดับประสิทธิภาพในมิติที่แตกต่างกันในเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพ เชิงเวลา และเชิงต้นทุน โดยต้นทุนต่อหน่วยยังคงเป็นมิติที่สำคัญที่สุด ยกเว้นกิจกรรมบางลักษณะที่ให้ความสำคัญกับความเร็วในการให้บริการ (นาที่ต่อราย) มากกว่าต้นทุน และกิจกรรมบางลักษณะวัดที่คุณภาพตามมาตรฐาน (มาตรฐานขั้นต่ำในการให้บริการ) มากกว่าต้นทุน ส่วนการวัดในระดับประสิทธิผลรวมทั้งที่วัดได้ในเชิงปริมาณเป็นหลักซึ่งส่วนหนึ่งนำมาตีค่าเป็นเงินได้และอีกส่วนหนึ่งนำมาตีค่าเป็นเงินไม่ได้ และมีหลายกรณีที่ต้องวัดเชิงคุณภาพเป็นหลักซึ่งนำมาตีค่าเป็นเงินไม่ได้ ดังนั้น “การประเมินความคุ้มค่า” จึงมีความหลากหลายในการพิจารณาซึ่งแตกต่างจาก “การประเมินความคุ้มค่า” ซึ่งใช้เหมาะกับการลงทุนทางเศรษฐกิจ

๖. ขอบเขตและตัวชี้วัดในการประเมินความคุ้มค่า

๖.๑ ขอบเขตการประเมินความคุ้มค่า

การประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการกิจ เกิดขึ้นใน ๓ ขั้นตอน ของการดำเนินงาน คือ ก่อนการดำเนินงาน ซึ่งเป็นขั้นตอนการวางแผนการทำงาน ระหว่างการดำเนินงาน และเสร็จสิ้นการดำเนินงาน ว่ามีผลสัมฤทธิ์และคุ้มค่าหรือไม่ เพียงใด เพื่อเป็นบทเรียนต่อไป โดยมีขอบเขต ดังนี้

- (๑) **หน่วยของการประเมิน** การประเมินความคุ้มค่าเป็นการประเมินการปฏิบัติการกิจในหน่วยงานระดับกรม อย่างไรก็ตาม หลักการในการประเมินสามารถประยุกต์ได้ ทั้งในระดับกรม กลุ่มภารกิจ หรือกระทรวง
- (๒) **ภารกิจที่ต้องประเมิน** ให้ความสำคัญเฉพาะภารกิจหลัก (Core Business) ของหน่วยงาน โดยหน่วยงานต้องเป็นผู้กำหนดด้วยตนเองว่า ภารกิจหลักและผลผลิตหลักของหน่วยงานคืออะไร ซึ่งภารกิจหลักและผลผลิตหลัก ตามกรอบที่ สำนักงาน ก.พ.ร. และสำนักงานประมาณกำหนด มีความหมายดังนี้

► **ภารกิจหลักหรืองานหลัก** : เป็นภารกิจที่ส่วนราชการ (กรม) ต้องดำเนินการให้บรรลุวิสัยทัศน์ เนื่องจากเป็นอำนาจหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย กฎ ระเบียบ หรือข้อบังคับ นอกจากนี้ภารกิจหลักรวมถึงภารกิจอื่นที่หน่วยงานเหนือขึ้นไปมอบหมายให้ปฏิบัติเพิ่มเติมอย่างต่อเนื่องเกินกว่า ๓ ปี ในการผลักดันให้เกิดการปฏิบัติการกิจ หน่วยงานต้องมีการจัดทำยุทธศาสตร์และแผนงานหรือแผนปฏิบัติการ

รองรับอย่างชัดเจน ทั้งนี้ ภารกิจของส่วนราชการสามารถแบ่งอย่างกว้างๆ ได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

- **การให้บริการสาธารณะ** ซึ่งประชาชนเป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรง อาทิ บริการทำบัตรประชาชน การศึกษาและการฝึกอบรมอาชีพ บริการในกระบวนการยุติธรรม เป็นต้น
- **บริการด้านการพัฒนาและความมั่นคง** โดยประชาชนเป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยอ้อม เช่น การจัดทำแผนพัฒนา การจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี การป้องกันประเทศ เป็นต้น

- **ผลผลิตหลัก** : หมายความว่า ผลผลิตที่ได้จากการปฏิบัติการหลักของหน่วยงาน ทั้งที่มีลักษณะเป็นงานหรือโครงการ ผลผลิตดังกล่าวเป็นการให้บริการที่ดำเนินงานโดยหน่วยงานของรัฐ ทั้งในรูปแบบของการให้บริการโดยตรง หรือโดยการใช้วัสดุสิ่งของและหรือสิ่งก่อสร้างเพื่อนำไปใช้ในการให้บริการแก่ประชาชน องค์การภายนอกหน่วยงานนั้น นอกจากนี้ ผลผลิตดังกล่าวต้องสอดคล้องตามที่กำหนดไว้ในเอกสารประกอบ พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายประจำปี หรือ พ.ร.บ. งบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม หรือที่กำหนดขึ้นใหม่ในระหว่างปีงบประมาณ
- **โครงการสำคัญเพื่อผลักดันภารกิจ** การปฏิบัติการของส่วนราชการให้บรรลุผลสำเร็จก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนและประเทศชาติ ในหลายหน่วยงานต้องอาศัยการดำเนินโครงการ เพื่อผลักดันให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ของการปฏิบัติการ ดังนั้น การประเมินความคุ้มค่าการปฏิบัติการที่มีลักษณะเป็นการดำเนินโครงการ จำเป็นต้องประเมินความคุ้มค่าของโครงการดังกล่าวด้วย เพื่อให้ทราบถึงประสิทธิผล ประสิทธิภาพ และผลกระทบของโครงการนั้นๆ ซึ่งจะมีผลเชื่อมโยงถึงประสิทธิผล ประสิทธิภาพ และผลกระทบของการปฏิบัติการ ตลอดจนการตอบสนองต่อวัตถุประสงค์และเป้าหมายของภารกิจ/ยุทธศาสตร์ของส่วนราชการ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงให้โครงการดังกล่าวให้มีความคุ้มค่ามากยิ่งขึ้น หรือยกเลิกโครงการที่ไม่มีความคุ้มค่าหรือไม่ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์หรือยุทธศาสตร์ของส่วนราชการนั้น

โครงการที่ส่วนราชการต้องนำมาประเมินความคุ้มค่า จะต้องเป็นโครงการที่มีความสำคัญ เป็นเงื่อนไขความสำเร็จของการปฏิบัติการ การดำเนินโครงการส่งผลต่อการบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของภารกิจหรือยุทธศาสตร์ หรือเป็นโครงการที่มีวงเงินลงทุนสูงหรือมีผลกระทบต่อประชาชนสูง

๖.๒ ตัวชี้วัดในการประเมินความคุ้มค่า

เนื่องจากภารกิจของหน่วยงานมีความแตกต่างกัน โดยบางภารกิจไม่สามารถประเมินผลประโยชน์เป็นตัวเลขได้ชัดเจน บางภารกิจมีลักษณะเป็นการดำเนินโครงการ ดังนั้น จึงกำหนดตัวชี้วัดในการประเมินความคุ้มค่าในแต่ละมิติดังนี้

๑) ตัวชี้วัดหลัก ที่ทุกหน่วยงาน ถึงแม้ภารกิจจะมีลักษณะแตกต่างกัน สามารถใช้ร่วมกันได้ โดยแต่ละมิติมีตัวชี้วัดดังนี้

(๑) การประเมินประสิทธิภาพ

- ▶ **ต้นทุนต่อหน่วย :** ประเมินต้นทุนที่เกิดขึ้นจริงตามหลักเกณฑ์ของกรมบัญชีกลาง โดยเปรียบเทียบกับต้นทุนที่ประมาณการไว้ในขั้นตอนวางแผนว่าสูงหรือต่ำกว่าแผนอย่างไร เพราะเหตุใด
- ▶ **สัดส่วนผลผลิตต่อทรัพยากร :** ประเมินผลผลิตภาพของการใช้ปัจจัยการผลิตแต่ละชนิด เพื่อให้สามารถวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานโดยรวม ซึ่งจะช่วยให้กำหนดแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง
- ▶ **สัดส่วนค่าใช้จ่ายจริงต่อค่าใช้จ่ายตามแผน :** เป็นการวิเคราะห์ถึงความประหยัดในการทำงานตั้งแต่ขั้นตอนการจัดหาปัจจัยการผลิตและระหว่างการทำงาน เพื่อดูว่าการดำเนินงานมีรายจ่ายเพิ่มขึ้นหรือลดลงจากการประมาณการไว้เพียงใด และเพราะเหตุใด ซึ่งจะเป็นสาเหตุหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงของประสิทธิภาพการดำเนินงาน ตัวชี้วัดนี้เหมาะกับหน่วยงานที่ทำหน้าที่ส่งผ่านเงินงบประมาณให้กับหน่วยงานอื่นเพื่อให้เกิดการดำเนินงานตามแผน
- ▶ **สัดส่วนเวลาที่ใช้จริงในการให้บริการเปรียบเทียบกับระยะเวลาที่กำหนด :** เป็นการวิเคราะห์ถึงความรวดเร็วในการทำงานอันเกิดจากการลดขั้นตอนและระยะเวลาในการให้บริการ โดยมีการจัดทำมาตรฐานเวลาการให้บริการไว้ เพื่อเปรียบเทียบกับความมีประสิทธิภาพ
- ▶ **คุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดตามคู่มือการประกันคุณภาพและควบคุมคุณภาพ:** เป็นการวิเคราะห์ถึงคุณภาพในการให้บริการ โดยมีการจัดทำมาตรฐานคู่มือการประกันคุณภาพและควบคุมคุณภาพที่หน่วยงานหรือกระทรวงกำหนด เพื่อเปรียบเทียบกับความมีประสิทธิภาพ
- ▶ **ปริมาณผลผลิตที่ทำได้จริงเปรียบเทียบกับแผน:** เป็นการวิเคราะห์ถึงความก้าวหน้าในการดำเนินการนำส่งผลผลิต เพื่อเปรียบเทียบกับความมีประสิทธิภาพ
- ▶ **ความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อกระบวนการให้บริการ:** เป็นการประเมินของผู้รับบริการต่อผู้ให้บริการ ซึ่งหน่วยงานผู้ให้บริการจะเป็นผู้กำหนดกลุ่มผู้รับบริการ เช่น สอบถามจากประชาชนหรือส่วนราชการ และประเมินตามประเด็นที่ต้องการทราบ เพื่อนำผลการประเมินมาใช้เป็นข้อมูลปรับปรุงกระบวนการให้บริการ

(๒) การประเมินประสิทธิผล

- ▶ **Benefit – Cost Ratio:** พิจารณาว่าผลการปฏิบัติการสามารถคิดเป็นมูลค่าทางการเงินได้เท่าไรเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่าย

►► **Cost – Effectiveness:** พิจารณาว่าผลการปฏิบัติการสามารถคิดเป็นผลประโยชน์เชิงสังคมได้อย่างไรเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่าย

►► **ระดับความสำเร็จในการบรรลุวัตถุประสงค์/เป้าหมาย:** พิจารณาว่าผลการปฏิบัติการสามารถบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายหลักได้เพียงใด เพราะเหตุใด

►► **ระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการที่มีต่อผลประโยชน์จากการใช้บริการ:** เป็นการประเมินของผู้รับบริการต่อผู้ให้บริการ ซึ่งหน่วยงานผู้ให้บริการจะเป็นผู้กำหนดกลุ่มผู้รับบริการ เช่น สอบถามจากประชาชนหรือส่วนราชการ และประเมินตามประเด็นที่ต้องการทราบ เพื่อนำผลการประเมินมาใช้เป็นข้อมูลปรับปรุงการดำเนินงาน

(๓) การประเมินผลกระทบ

หน่วยงานจะต้องประเมินผลกระทบต่อประชาชนภายหลังเสร็จสิ้นการปฏิบัติการ โดยกำหนดตัวชี้วัดให้ชัดเจน และถ้าการปฏิบัติการมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ ต่อสังคม หรือต่อสิ่งแวดล้อม ก็ให้กำหนดตัวชี้วัดและทำการประเมินผลด้วย

(๔) การวิเคราะห์ระดับความสำเร็จของการดำเนินงานจากการใช้จ่ายงบประมาณ

หน่วยงานจะต้องนำผลการวิเคราะห์ระดับความสำเร็จของการดำเนินงานจากการใช้จ่ายงบประมาณของสำนักงบประมาณ และผ่านการรับรองจากสำนักงบประมาณแล้วมาประกอบการอธิบายความคุ้มค่าของการปฏิบัติการด้วย

(๒) **ตัวชี้วัดเสริม** ในกรณีที่ภารกิจของหน่วยงานไม่สามารถประเมินผลประโยชน์เป็นตัวเลขชัดเจน หรือเป็นภารกิจที่จัดทำเป็นโครงการ หน่วยงานควรจัดทำตัวชี้วัดเสริม ดังนี้

Cost – Effectiveness: เป็นตัวชี้วัดเสริมสำหรับภารกิจที่ไม่สามารถประเมินผลประโยชน์เป็นตัวเลขได้ชัดเจน ซึ่งเมื่อได้รับรายงานผลการประเมินประสิทธิผลต่อค่าใช้จ่ายของหน่วยงาน คณะกรรมการตรวจสอบและประเมินผลภาคราชการควรวิเคราะห์ประสิทธิผลต่อค่าใช้จ่ายเพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีประกอบการพิจารณาว่า ภารกิจใดควรให้หน่วยงานใดเป็นผู้ปฏิบัติ จึงจะได้ผลคุ้มค่ามากที่สุด

Benefit-Cost Ratio: ในกรณีที่ภารกิจของหน่วยงานเป็นการดำเนินโครงการ โครงการดังกล่าวนอกจากจะต้องประเมินโดยใช้ตัวชี้วัดหลักในมิติประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และผลกระทบแล้ว หน่วยงานต้องประเมินผลประโยชน์ต่อค่าใช้จ่าย (B/C Ratio) เป็นตัวชี้วัดเสริมร่วมด้วย แต่ถ้าโครงการนั้น ๆ เป็นโครงการที่ไม่สามารถคำนวณผลประโยชน์หรือผลเสียเป็นมูลค่าได้ (คำนวณ B/C Ratioไม่ได้) ให้ระบุกลุ่มเป้าหมายที่ได้รับผลกระทบและขนาดของผลกระทบ เช่น จำนวนประชาชน จำนวนพื้นที่ เป็นต้น ให้ชัดเจน

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้สนับสนุนข้อมูลประกอบการประเมิน

รายชื่อผู้สนับสนุนข้อมูลประกอบการประเมิน

๑. นายวิชณุ	ทับเที่ยง	ผู้อำนวยการกองบริหารยุทธศาสตร์
๒. นายสัจจาวัธ	นาคนิยม	ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
๓. นายอนุ	กัลลประวิทย์	ผู้อำนวยการสำนักบริหารสิ่งแวดล้อม
๔. นายสุระ	เพชรพิรุณ	ผู้อำนวยการสำนักวิศวกรรมและฟื้นฟูพื้นที่
๕. นายดวงกมล	สุริยฉัตร	ผู้อำนวยการสำนักโลจิสติกส์
๖. นายมานุส	มณีนุชย์	ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
๗. นายชัยวิทย์	อุณหศิริกุล	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการพิเศษ สำนักเหมืองแร่และสัมปทาน
๘. นางฉวีวรรณ	จันทร์เณร	วิศวกรโลหการชำนาญการพิเศษ สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน
๙. นางวารี	สุทธิพันธ์	นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการพิเศษ สำนักบริหารกลาง
๑๐. นายศิริพงษ์	พรพิพัฒน์	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม
๑๑. นายนคร	ศรีมงคล	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการพิเศษ สำนักโลจิสติกส์
๑๒. นายธีรวัธ	ตันนุกิจ	วิศวกรโลหการชำนาญการพิเศษ สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน
๑๓. นายเชนุ	อมรโชติ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ กองบริหารยุทธศาสตร์
๑๔. นายสุรพล	หล่อตระกูล	เศรษฐกรชำนาญการพิเศษ กองบริหารยุทธศาสตร์
๑๕. นางนัยนา	กัลลประวิทย์	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ สำนักวิศวกรรมและฟื้นฟูพื้นที่
๑๖. นายพงษ์บุญย์	บุญประดิษฐ์	นักวิเคราะห์นโยบายและชำนาญการ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
๑๗. นายอนูวรรต	วรรณวรรณ	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม
๑๘. นางนพมาศ	สุวรรณะ	นักวิเคราะห์นโยบายและชำนาญการ กองบริหารยุทธศาสตร์
๑๙. นายชาญชัย	วุฒิพนมศักดิ์	นักวิเคราะห์นโยบายและชำนาญการ กองบริหารยุทธศาสตร์
๒๐. นางประพัต	ราชโยธา	นักวิชาการอุตสาหกรรมชำนาญการ กองบริหารยุทธศาสตร์
๒๑. นายอัศรพล	ดอนพลอยเพชร	นักวิเคราะห์นโยบายและชำนาญการ กองบริหารยุทธศาสตร์
๒๒. นายสุวัฒน์	สมักรพงษ์	นักวิเคราะห์นโยบายและชำนาญการ กองบริหารยุทธศาสตร์

รายชื่อผู้สนับสนุนข้อมูลประกอบการประเมิน

๑. นายวิชณุ	ทับเที่ยง	ผู้อำนวยการกองบริหารยุทธศาสตร์
๒. นายสัจจาวัธ	นาคเนียม	ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
๓. นายอนุ	กัลลประวิทย์	ผู้อำนวยการสำนักบริหารสิ่งแวดล้อม
๔. นายสุระ	เพชรพิรุณ	ผู้อำนวยการสำนักวิศวกรรมและฟื้นฟูพื้นที่
๕. นายดวงกมล	สุริยฉัตร	ผู้อำนวยการสำนักโลจิสติกส์
๖. นายมานุส	มณีบุษย์	ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
๗. นายชัยวิทย์	อุณหศิริกุล	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการพิเศษ สำนักเหมืองแร่และสัมปทาน
๘. นางฉวีวรรณ	จันทร์เณร	วิศวกรโลหการชำนาญการพิเศษ สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน
๙. นางวารี	สุทธิพันธ์	นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการพิเศษ สำนักบริหารกลาง
๑๐. นายศิริพงษ์	พรพิพัฒน์	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม
๑๑. นายนคร	ศรีมงคล	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการพิเศษ สำนักโลจิสติกส์
๑๒. นายธีรวัธ	ตันนุกิจ	วิศวกรโลหการชำนาญการพิเศษ สำนักอุตสาหกรรมพื้นฐาน
๑๓. นายเชนุ	อมรโชติ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ กองบริหารยุทธศาสตร์
๑๔. นายสุรพล	หล่อตระกูล	เศรษฐกรชำนาญการพิเศษ กองบริหารยุทธศาสตร์
๑๕. นางนัยนา	กัลลประวิทย์	นักวิชาการสิ่งแวดล้อมชำนาญการพิเศษ สำนักวิศวกรรมและฟื้นฟูพื้นที่
๑๖. นายพงษ์บุญย์	บุญประดิษฐ์	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
๑๗. นายอนุวรรต	วรรณวรรณ	วิศวกรเหมืองแร่ชำนาญการ สำนักบริหารสิ่งแวดล้อม
๑๘. นางนพมาศ	สุวรรณะ	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ กองบริหารยุทธศาสตร์
๑๙. นายชาญชัย	วุฒิพนมศักดิ์	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ กองบริหารยุทธศาสตร์
๒๐. นางประพัต	ราชโยธา	นักวิชาการอุตสาหกรรมชำนาญการ กองบริหารยุทธศาสตร์

๒๑. นายอัศรพล	ดอนพลอยเพชร	นักวิเคราะห์นโยบายและชำนาญการ
กองบริหารยุทธศาสตร์
๒๒. นายสุวัฒน์	สมัครพงษ์	นักวิเคราะห์นโยบายและชำนาญการ
กองบริหารยุทธศาสตร์

บรรณานุกรม

“กฎกระทรวง แบ่งส่วนราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๖”. **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม ๑๓๐ / ตอนที่ ๔๔ ก/หน้า ๒๕/๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๖.

“กฎกระทรวง แบ่งส่วนราชการกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๑” **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม ๑๒๕ / ตอนที่ ๑๘ ก หน้า ๒๔ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๑.

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๙). **คำรับรองการปฏิบัติราชการ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ กระทรวงอุตสาหกรรม ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙**. (เอกสารอัดสำเนา).

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๗). **แผนปฏิบัติการประจำปี ๒๕๕๘**. กรุงเทพฯ : กองบริหารยุทธศาสตร์.

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๘). **แผนปฏิบัติการประจำปี ๒๕๕๙**. กรุงเทพฯ : กองบริหารยุทธศาสตร์.

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๘). **แผนยุทธศาสตร์กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. พ.ศ. ๒๕๕๘- ๒๕๖๒**. กรุงเทพฯ : เอกสารอัดสำเนา.

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๙). **รายงานการสำรวจความต้องการ ความพึงพอใจ และความไม่พึงพอใจของผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย. กองบริหารยุทธศาสตร์. (เอกสารอัดสำเนา).**

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๙). **รายงานประจำปี ๒๕๕๘**. กรุงเทพฯ : กองบริหารยุทธศาสตร์.

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๙). **รายงานประจำปี ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่**. กรุงเทพฯ : กองบริหารยุทธศาสตร์. (เอกสารอัดสำเนา).

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๙). **รายงานประจำปี ๒๕๕๙ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่**. กรุงเทพฯ : กองบริหารยุทธศาสตร์. (เอกสารอัดสำเนา).

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่.กระทรวงอุตสาหกรรม. (๒๕๕๕). **๑ ทศวรรษ กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ ๑๒๑ ปี อุตสาหกรรมเหมืองแร่ไทย**. กรุงเทพฯ : บริษัท เปเปอร์คอร์ส จำกัด.

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๘). รายงานผลการปฏิบัติราชการตามคำ
รับรองการปฏิบัติราชการ (Self Assessment Report : SAR) รอบ ๑๒ เดือน ประจำปี
งบประมาณ ๒๕๕๙. กรุงเทพฯ : กองบริหารยุทธศาสตร์.

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. (๒๕๕๙). รายงานผลการปฏิบัติราชการตามคำ
รับรองการปฏิบัติราชการ (Self Assessment Report : SAR) รอบ ๑๒ เดือน ประจำปี
งบประมาณ ๒๕๕๙. กรุงเทพฯ : กองบริหารยุทธศาสตร์.

กรมอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่และภาควิชาวิศวกรรมเหมืองแร่และวัสดุ คณะ
วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (๒๕๕๐). รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการ
ศึกษาความเหมาะสมในการบริหารจัดการแร่ปิโตรเลียม. (เอกสารอัดสำเนา).

“พระราชบัญญัติแร่ พ.ศ. ๒๕๑๐” ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๔/ตอนที่ ๑๒๙/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๓๑
ธันวาคม ๒๕๑๐

“พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม แร่ พ.ศ. ๒๕๔๕” ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๙ ตอนที่
๙๙ ก ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕.

“พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ (ฉบับที่ ๕). ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๙
ตอนที่ ๙๙ ก ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๕.

“พระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี” ราชกิจจานุเบกษา เล่ม
๑๒๐ ตอนที่ ๑๐๐ ก วันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๖.

ยาวลักษณ์ นิสสภ. (๒๕๕๐). แผนการส่งออกปิโตรเลียม กลุ่มนโยบายและแผน สำนักนโยบายและพัฒนา
ระบบบริหาร. กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่. เอกสารอัดสำเนา.

ยาวลักษณ์ นิสสภ. (๒๕๕๐). การประเมินยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่.
กลุ่มนโยบายและแผน สำนักนโยบายและพัฒนา ระบบบริหาร. กรมอุตสาหกรรมพื้นฐาน
และการเหมืองแร่. เอกสารอัดสำเนา.

สำนักงบประมาณ สำนักนายกรัฐมนตรี. เอกสารงบประมาณฉบับที่ ๓ งบประมาณรายจ่ายประจำปี
งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘ เล่มที่ ๑๐ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงอุตสาหกรรม.

สำนักงบประมาณ สำนักนายกรัฐมนตรี. เอกสารงบประมาณฉบับที่ ๓ งบประมาณรายจ่ายประจำปี
งบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙ เล่มที่ ๑๐ กระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงอุตสาหกรรม.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ, การพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ.
http://www.opdc.go.th/special.php?spc_id=๔&content_id=๑๕๓

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (๒๕๕๓). คู่มือการประเมินความคุ้มค่าใน
การปฏิบัติภารกิจภาครัฐ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๕๓) (เอกสารอัดสำเนา)